

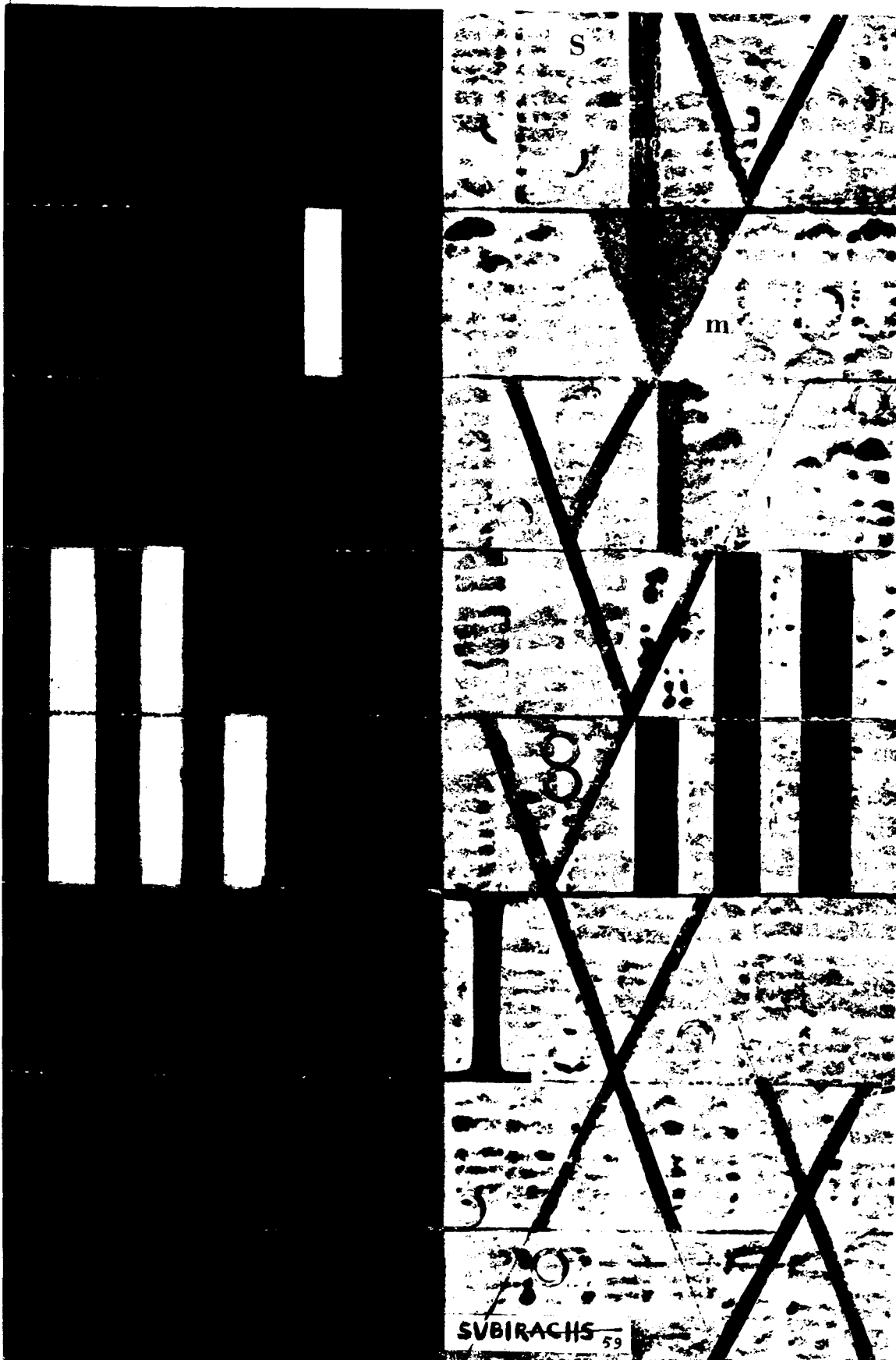
PlaçaGran

Publicació
Granollerina

Núm. 48 - II any

Dissabte, 1 de desembre del 1979

Preu: 60 ptes.

PRIMER ANY DE PlaçaGran

**L'Art és
l'erotisme de
la Història**

(entrevista en pàgines interiors)

Dibuix original de
J. Mª Subirachs, corresponent
a l'esbós del mural de la
Facultat de Dret de la
Universitat Central de
Barcelona, que realitzà amb
la col·laboració del ceramista
Antoni Cumella, l'any 1959

EDITORIAL

Plaça Gran, acaba de complir el seu primer any de vida. Si pensem en la relativitat de la mesura temporal de les coses, nosaltres mateixos, no sabem dir, si la fita és molt important, ho és mitjanament, o bé, no s'hauria ni d'esmentar. Però, com que en aquest cas, no ens podem lliurar de cap manera de les connotacions subjectives, que són els nostres esforços, il·lusions i treballs, que s'han menjat ja bastants hores de les nostres vides, tot gestant setmana rera setmana, els quaranta i escaig d'exemplars que han arribat a les vostres mans benevolents, és per això que hem decidit que sí, que la fita era important, que s'havia de celebrar.

No cal dir, que ens agradaria constatar que la importància d'aquest aniversari, no vingués donada tan sols per la mesura d'aquestes il·lusions i esforços que redactors i col·laboradors de tota mena hem posat en la publicació, sinó pel fet que els ciutadans de Granollers donessin un veredict favorable a Plaça Gran, en el seu intent d'oferir a la ciutat una premsa catalana, oberta, amb el màxim respecte a persones i institucions.

En el curs d'aquest temps de vida, tenim consciència d'haver tingut al costat nostre, una munició d'amics, sense l'ajut dels quals —i no és concessió al tòpic— la nostra continuïtat hauria estat impossible. També tenim constàn-

cia d'algunes incomprensions que aquesta trajectòria ha motivat, incomprensions en les que segurament tenim la nostra part de culpa, però de les que també fem responsable, en gran part, als residus d'intolerància i sectarisme que encara pesen en la nostra societat.

Ens donaríem per satisfets, entre aplaudiments i censures, si Plaça Gran hagués aconseguit, en aquesta primera època, millorar amb la seva aportació, el respecte a la legalitat constituïda, el clima de convivència ciutadana, el coratge en l'ús de la llibertat d'expressió, i tantes altres coses que en èpoques recentment passades, no han estat pas massa habituals en la nostra vida quotidiana. En darrer terme, la importància del nostre aniversari, si no ve donada pels propis mèrits, ho fóra, per la crònica que ens ha pertocat fer d'esdeveniments històrics com han estat unes eleccions generals, el naixement dels Ajuntaments democràtics i la celebració del Referèndum de l'Estatut de Catalunya.

Si el nostre primer any ha estat viscut en un temps transcendent, sigui, si més no, aquesta la justificació del nostre atreviment en celebrar-ho.

Hem d'acabar amb un capítol de gràcies a tots els que d'una manera o altra ens han fet companyia en l'inici d'aquest viatge, que esperem sigui molt llarg.

Bústia

Sr. Director de «Plaça Gran»

Distingit Senyor:

Lamento treure-li temps. Gràcies per endavant.

És evident que un setmanari no pot pas tenir seccions com «Vostè pregunta», «Bústia» de l'«Avul» etc., per atendre el contrast i l'expressió de pensament dels seus habituals lectors. Serveixi, doncs, això d'excusa de la meua carta que faig plenament confiat en l'ànim de diàleg i comprensió, que és l'hàbit de tot periodista.

El contrast voldria fer-lo sobre l'article firmat del núm. 42, pàg. 7, de la seva publicació. En els moments en què Joan Pau II es mostra reticent a les secularitzacions; en què els socialistes aprofiten el fet i, a la Cambra, parlen d'atemptat del Vaticà contra els drets humans de més de mil espanyols; en una època en què decenes de milers de secularitzats han demostrat la seva ètica i honorabilitat en actes i, a l'ensens, en la guarda de sagrats secrets, em pregunto: és prudent recordar pel·lícules del «Nacional catolicismo» i capitalitzar-ne la més denigrant i inversemblant escena? Els comentaris són, llavors, per a tots els gustos.

Res més, puix que llegelxo amb veritable complaença i total simpatia els articles del dit firmant, l'amistat del qual rades, sincers diàlegs i de liberals contrastats d'opinions, lluny sempre de polèmiques inelegants.

El saluda agraït.

Lluís Serdà i Prat

Ajuntament de Granollers

ANUNCI

La Junta de Govern de la Fundació de l'Hospital-Asil de Granollers convoca concurs d'avantprojectes per a la construcció d'un edifici que haurà d'albergar la nova Residència d'Avis d'aquesta Fundació. Durant el plaç de QUINZE DIES comptats a partir de la data de publicació del present anunci, els senyors Arquitectes Interessats podran recollir de l'Administració de l'actual Residència d'Avis, la documentació prèvia i bàsica necessària a la confecció d'aquest avantprojecte, així com exemplars dels Plecs de Condicions Administratives i Tècniques que hauran de servir de base per aquest concurs.

Granollers, 20 novembre de 1979

EL PRESIDENT DE LA FUNDACIÓ

Ratilles breus

Endavant!

Cal celebrar les anyades. Un any de vida d'una revista modesta com la nostra és important. Si tenim en compte —i cal tenir-ho— que es tracta d'un setmanari, amb tota la problemàtica d'urgència de redacció i impremta, quasi diria que ha succeït un nou miracle, com el pa tendre. Ja fa més d'un any i mig, quan l'amic Farners em demanava de ser director de PLAÇA GRAN, jo vaig acceptar pensant que es tractava d'una revista mensual. Fer un setmanari és una tasca molt feixuga, però hem passat moments difícils i moments optimistes, com la vida mateixa. Però he tingut la immensa sort de treballar amb un petit grup de redactors que ho han donat tot amb autèntic sentit professional de bons periodistes. Hem comptat amb col·laboradors que han opinat amb sabiduria popular —o científica o amb sentit d'alta política, en algunes ocasions— i amb una constància admirable. Accionistes, col·laboradors de tot el complex món de la premsa: corrector, distribució, impremta, quioscs, administració, publicitat, correspondència, secretaria, etc. han fet possible PLAÇA GRAN amb el seu entusiasme i valua personal.

Ara, el volem millorar, a mesura de noves aportacions econòmiques. Volem ser un setmanari obert a tothom; la nova secció Tribuna, on els partits polítics han manifestat el que pensaven i com pensaven, n'és una prova palesa d'aquesta intencionalitat. Això és important. Esperem fer créixer el nostre setmanari. Endavant, amics!

Joan Barcon i Prevosti

L'apotecari

DESEMBRE

Dissabte	1	Rahola
Diumenge	2	Torrents
Dilluns	3	Arimany
Dimarts	4	Bellavista
Dimecres	5	Jonch - Pulg
Dijous	6	Montaña
Divendres	7	Ochoa
Dissabte	8	Oliva

PlaçaGran

Director: Joan Barcon i Prevosti

Col·laboren: Lluís Sardà - Josep Garrell i Soto - Josep Laporte - Salvador Llobet R. Munné i Coll - Montserrat Ponsa i Tarrés Antoni Jonch - Jordi Baulies - Equip Ferran Ariño i Barberà - J. Rovira i Tena Martí Sunyol i Genís - Esteve Sarroca C II - Miquel Maymó - Montserrat Dalmau Jaume Ortuño - Quico Sala i Carme Garrell i Traveria

Administrador: Ricard Causa

Correspondència: Carrer Clavé, 46

Imprimeix: Gràfiques Garrell

Vila oberta

Volem ser Escola Pública Catalana

Demà diumenge, Granollers viurà una trobada de nens, pares i mestres de les escoles del CEP/PC, Collectiu d'Escoles per l'Escola Pública Catalana, en la que tindrà lloc molta diversitat d'actes pedagògics-culturals que, no dubtem, la quitxalla i els grans passaran un dia alegre i de sentit humà.

El programa, per cert editat amb molta cura, en fa la presentació el Conseller d'Ensenyament i Cultura de la Generalitat, Sr. Pere Pi Sunyer.

Es preveu que milers de persones s'aplegaran en aquesta Diada, ja que el programa dlu:

«Durant tot un dia, Granollers ens acull i dona el seu suport actiu al nostre programa. En una «ocupació» simbòlica, milers de nens, pares i treballadors de les escoles ens apleguem a la ciutat per conèixer-nos, intercanviar parers i experiències, divertir-nos conjuntament i, en definitiva, manifestar el nostre suport i la nostra identificació amb els objectius del Collectiu.»

Assemblea de l'Associació de Pares a l'Institut

El proper dijous, dia 15, va tenir lloc l'annual Assemblea General Ordinària de l'Associació de Pares d'Alumnes de l'I.N.B. «Roser Pujadas». Varen assistir-hi un bon nombre de pares que, després d'aprovar els punts normals de l'ordre del dia, com són: l'Acta anterior, l'Estat de Comptes i la Memòria d'Activitats Culturals i Recreatives del Curs 78-79, etc. Es va passar a l'exposició de l'interessant informe de la senyora Directora Maria del Tránsito Pilo i del Consell Directiu, que hi assistí en bloc, donant les raons perquè s'havia començat aquest Curs amb tant de retràs i altres qüestions plantejades pels pares assistents. Seguidament es procedí al canvi de Junta Directiva reglamentari, quedant formada per: Miquel Rabert, President Esteve Mogas, Secretari; Albert Mallol, Tresorer, a més dels vocals: Francesc Comas, Josep Ferrer, Germán Osanz, Josep Font, M.ª Angels Callís, Marci Botey, Clemens Canudas, Montserrat Bescós, Jesús Solsona, Alfons García, Francesc Solé i Alexandre Viaña, que formaren les respectives Comissions de Treball, con són: Pedagògica, Relacions Pares-Tutors, Cultural i Recreativa.

Aquarelles de Jordi Gendra

Avui, a les set de la tarda, el pintor Jordi Gendra, inaugurarà una exposició d'aquarelles, a la Sala de Cultura Sant Jordi de la Caixa d'Estalvis de Catalunya, i restarà oberta fins el dia 15 de desembre.

Un premi sardanista

El conegut compositor sardanístic Ramon Vilà i Ferrer, el noi petit a Ca l'Ayats, ha aconseguit en el Concurs musical de l'Agrupació Sardanista de Vic, que ha organitzat amb motiu de les Noces d'Or, el primer premi amb la sardana «Mercat del Ram».

Aquest premi estava dotat amb 50.000 pessetes, i la sardana de Vilà, serà estrenada el dia 26 de desembre, festivitat de Sant Esteve, per la cobla La Principal de La Bisbal, en el Pavelló Municipal d'Esports de Vic.

També aquest compositor granollerí en el Concurs Joaquim Serra 1978, un dels més importants que es celebren al país, li fou atorgat el tercer premi amb la sardana «Flors i violes».

Alcoholisme i les Toxicomanies

A partir del proper dimecres, dia 5 de desembre, s'iniciaran en el Centre de Prevenció i Assistència de l'Alcoholisme i les Toxicomanies, les reunions de Teràpia de Grup sobre la problemàtica de l'Enfermetat Alcohòlica i diverses Toxicomanies. Aquest Grup va especialment dirigit a pacients i famílies.

Pintor granollerí exposa

El dissabte, dia 8 de desembre, l'artista lcart, inaugurarà una exposició de 38 obres, a la Galeria d'Art S'Agaró, de Sant Feliu de Guíxols, desitgem a aquest pintor granollerí aconsegueixi una bona acollida en aquesta singladura en aquesta població de la Costa Brava.

Sessió d'estudi mèdic

La Filial del Vallès Oriental de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i de Balears i l'Hospital General, el passat dijous, dia 29, celebrà una sessió del sisè Curs de Formació Continuada, a la Sala d'Actes de la Mutua del Carme, a càrrec del doctor Josep M.ª Farré i Martí, vicepresident de la Societat Catalana de Sexologia de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques, que exposà el tema: Distincions sexuals i la seva repercussió psicossomàtica.

Accidents en abundància

El dia 19 varen haver-hi quatre accidents: El primer, en el Passeig de la Muntanya un cotxe turisme atropellà a la nena Pilar Pérez i Dominguez, ocasionant-li ferides de gravetat. El segon, a la Carretera de Caldes, un turisme atropellà a Saurni Garcia i González. El tercer, al carrer J. Umbert cruïlla del carrer Campuoron, toparen un ciclista i un turisme, no va haver-hi ferits, i el quart, en el carrer Pizarro toparen dos cotxes turisme, resultant ferit un dels conductors.

El dia 21, a l'Avinguda Victòria i Alfons IV, va haver-hi la colisió de tres cotxes, sortosament no hi nagueren ferits. El dia 22, en el carrer Joroi Camp, van topar dos turismes resultant ferida Isabel Martínez i Quiñez. El dia 24, en el carrer Sant Roc fou atropellada una ciclista; a l'Avinguda Victoria, toparen dos turismes; al carrer 28 de Gener, una furgoneta i un turisme van topar, resultant ferit el conductor de la furgoneta que va caure en un terraplè havent d'actuar la grua, i en el carrer Sant Josep de Calassanç cruïlla amb Pep Ventura, dos turismes van topar, i el dia 25, en el barri de Can Bassa, toparen dos turismes resultant ferida una persona.

Nota de premsa del Partit dels Socialistes de Catalunya

El Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSUE), en el tercer aniversari de la mort del company JOAN CAMPS, va realitzar una visita, amb ofrena floral inclosa, a la seva tomba, en nom dels seus companys de la comarca. Va realitzar la ofrena floral la Comissió Executiva de la Federació Comarcal.

Al mateix temps, el Partit dels Socialistes de Catalunya comunica la pròxima celebració d'una assemblea de delegats per al proper dia 8 de desembre, a Granollers, per elegir la nova Comissió Executiva de la Comarca, així com discutir l'estratègia socialista a la Generalitat.

Comissió Executiva de la Federació Comarcal

Defuncions

Del dia 18 al 25 de novembre, a Granollers, han mort:

Cresencià Rodrigo i Zorrilla, 93 anys, vidu Oròfila Basurto i Martínez; Anna Vives i Raurrell, 93 anys; Antoni Argemí i Girbau, 84 anys; Assumpció Comas i Olivé, 86 anys, vídua Andreu Viñals i Jané, i Francesca Prat i Planas, 67 anys, que fou traslladada a Banyoles.

Telèfons d'Urgència

Comissaria Policia	870 75 99
Policia Municipal	870 05 11
Guàrdia Civil	870 00 68
Parada Taxis	870 30 28
Bombers	870 11 72
Funerària	870 00 89
Hospital	870 24 00
Policlinica	870 61 00
Metges d'urgències	
de la Seguretat Social	870 01 91
Ambulàncies	870 00 92
	870 78 61

Usando la inteligencia:

*Nueva Línea Compacta aerodinámica,
con una quinta puerta
y más espacio interior.*

*Nuevo cuadro de mandos
con dos pequeños satélites
que le dan un control táctil del coche.
Todo en la punta
de los dedos.*

*Nuevo motor de aluminio ligero.
Más potencia!*

Garage ELOY

PEDRO FONT JUANOLA

OFICINAS: Av. Victoria, 2 al 6 TALLERES: Jorge Camp, 40

GRANOLLERS

Nuevo Citroën GSA

CITROËN ^ GSA

Un exemple entre molts

La trampa de la «Ley de Autonomia Universitaria»

Durant molt de temps hem cregut —almenys ho he cregut jo— que un cop assolit l'Estatut d'Autonomia de Catalunya la part més dura del camí que ens ha de conduir a la reconquesta de la nostra pròpia personalitat nacional ja hauria estat recorreguda. Cada dia ens adonem més que estàvem ben equivocats: el centralisme militant posa, com de costum, tota mena d'obstacles a la cessió de la més petita fracció de poder. Els fets ens van demostrant ara que el desenvolupament constitucional que cal dur a terme per mitjà de les anomenades lleis orgàniques pot aconseguir que les competències —ja prou migrades— que l'Estatut reconeix a la Generalitat quedin en no res.

Les anomenades lleis orgàniques són, entre d'altres, les relatives al desenvolupament dels drets fonamentals i de les llibertats públiques. És en aquesta òptica que el Ministeri d'Universitats i Investigació ha preparat un projecte de «Ley de Autonomia Universitaria» que, un cop aprovat pel Consell de Ministres, ha estat tramés a les Corts per tal d'ésser-hi discutit i eventualment aprovat. Fa ja un parell d'anys que el Ministeri —aleshores era el d'Educació i Ciència que fou desdoblant en Educació i Universitats quan l'última crisi— està treballant en aquest projecte de llei del qual, de manera formal i informal, hem conegut nombrosos esborranys i fins i tot una versió aparentment definitiva publicada al Butlletí de les Corts a darreries de l'any passat i que —per tal de «millorar-lo» segons paraules del Ministre— fou retirat i reelaborat. Ara ha tingut entrada a les Corts, doncs, un projecte que hem de considerar definitiu.

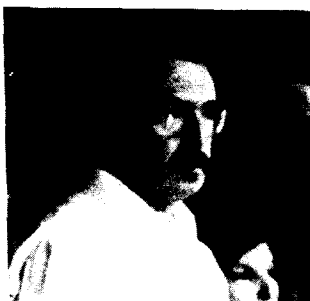
No vull entrar ací en l'anàlisi tècnica del projecte que, dit sigui de passada, no contempla, al meu entendre, el canvi profund que caldria fer a la nostra institució universitària ni, com és obvi, concedeix una autèntica autonomia a les Universitats. Però sí que voldria cridar l'atenció sobre alguns dels aspectes que més directament ens afecten com a catalans. En primer lloc el tema de la llengua. És ben sabut que, semblantment a com es va fer a la Universitat Autònoma dels anys trenta, les actuals Universitats catalanes han dut a terme una considerable tasca de normalització de l'ús del català en el sentit de convertir-lo, de fet, en un vehicle usual de docència sense que això signifiqui, ben entés, un bandejament ni encara menys una prohibició del castellà que segueix essent usat tant per docents com per discents sempre que volen. A la Universitat Autònoma de Bellaterra, per exemple, aproximada-

ment un 60 per 100 de les classes són donades en català sense que aquest fet hagi promogut cap mena de conflicte. Doncs bé, l'article 8.2 del projecte que comentem assenyala que «los estudiantes tienen derecho a recibir enseñanza y a expresarse en la lengua oficial del Estado», frase que, a la pràctica, pot conduir a l'obligada explicació en castellà només que un sol d'entre dos-cents estudiants —per exemple— ho exigeixi.

D'altra banda, l'eventual intervenció de la Generalitat sobre les Universitats radicades a Catalunya resulta absolutament aigualida segons el text del projecte. En efecte segons aquest, tota Comunitat autònoma pot crear noves Universitats... sempre que les financii en la seva totalitat i que tals institucions segueixin estrictament les normes d'aquesta llei d'autonomia universitària. Pel que fa a les Universitats ja existents «poden» ésser transferides als ens autonòmics bé que de tota manera restarien sotmeses a una Comissió mixta formada per representants de l'Administració central i de la Generalitat i, en tot cas, hauran de complir les condicions detalladament fixades per la llei pel que fa, per exemple, a la constitució i funcionament dels seus òrgans de govern i al sistema de provisió de places del professorat. Em sembla evident que, en aquestes condicions, aquelles competències «plenes» que l'article 15 de l'Estatut reconeix a la Generalitat queden absolutament «buides» de contingut.

A mi, com a universitari, m'interessa molt que la llei sobre Universitats que finalment aprovi el Parlament no sigui cap mena d'obstacle pel bon desenvolupament de les nostres institucions que han de gaudir d'una ampla autonomia de funcionament. Però, en tant que català, encara em resulta més inadmissible que per mitjà de les lleis orgàniques o per qualsevol altre procediment se'ns retalli encara més l'Estatut de Catalunya a punt d'ésser promulgat.

Josep LAPORTE

antoni ARENAS
pintura publicitària

Especialitat amb retolament de cotxes i valles

Taller: Carrer Corró, 215 - Telèfon 870 16 61 - GRANOLLERS

A fi de millorar l'Oficina Principal de "la Caixa" a Granollers, han estat traslladats els seus serveis a un nou domicili provisional, on continuarem atenent-lo mentre durin les obres de reforma i ampliació.

Li preguem que prengui nota de la nova adreça provisional:

AVINGUDA «GENERALISIMO», 21

A més, ens permetem recordar-li que pot seguir operant en les nostres Agències Urbanes:

AG. CARRER GIRONA

Girona, 85

AG. MERCAT DE SANT CARLES

Rech, 1, cant. Sant Jaume, 2

AG. ESTACIÓ

Colom, cant. Àngel Guimerà

AG. ROGER DE FLOR

Roger de Flor, cant. Sant Josep

Per evitar desplaçaments inútils, l'invitem a servir-se'n, en el cas que, per proximitat al seu domicili, sigui del seu interès.

Con el fin de mejorar la Oficina Principal de "la Caixa" en Granollers, han sido trasladados sus servicios a un nuevo domicilio provisional, donde seguiremos atendiendo mientras llevamos a cabo las obras de reforma y ampliación.

Le rogamos tome nota de la nueva dirección provisional:

AVENIDA DEL GENERALISIMO, 21

Le recordamos que, como siempre, puede seguir operando en nuestras Agencias Urbanas:

AG. CALLE GERONA

Gerona, 85

AG. MERCAT DE SANT CARLES

Rech, 1, esq. San Jaime, 2

AG. ESTACIÓN

Colón, esq. Ángel Guimerà

AG. ROGER DE FLOR

Roger de Flor, esq. San José

Para evitar inútiles desplazamientos le invitamos a servirse de ellas en caso de que, por proximidad con su domicilio, sea de su interés.

CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"

Urbanisme a Granollers

En el sentit estricte i modern del mot, l'urbanisme és una qüestió recent. El creixement del nucli i les línies de tendència a Granollers abans del 1951 és diferent i aquests aspectes foren estudiats fa anys pel que subscriu, en altra publicació més completa i amb els plànols corresponents. Ara però el que interessa és parlar de les posteriors idees urbanístiques, és a dir de zonificació d'usos, que comencen poc abans del 1950.

Efectivament, la primera Direcció General d'Urbanisme, amb seu a Madrid i que tingué Comissions Superiors d'Ordenació Provincial es creà aproximadament vers el 1945 essent el primer Director D. Pedro Bidagor i Lasarte i la Comissió Superior d'Ordenació Provincial de Barcelona, ho fou el 25 de maig del 1945 amb D. Manuel Baldrich i Ribau com a Arquitecte-director. Aquest forma un equip de col·laboradors que, pel desembre del 1950 publica un estudi policopiat de 196 pàgines més un de «Normes» de 50 pàgines més i dos mapes de conjunt de la zonificació de la Zona estudiada, amb el títol «Plan de Ordenación de Granollers y Territorio circundante».

Així, molt abans de la promulgació de la Primera Llei del Sòl el 12 de maig del 1950, es començà a divuigar el que era l'urbanisme sobre el qual només hi havien unes quantes disposicions legals inconnexes. Era un temps, en el qual el senyor Baldrich, ajudat dels seus col·laboradors anava per ciutats i viles fent conferències per divuigar la «bona nova» de l'urbanisme que, naturalment, havia de topiar amb moltes incomprensions davant d'interessos establerts. Quan arribà a Granollers el Pla d'Ordenació de la ciutat i la seva zona d'influència, es codificà per primera vegada sobre zones d'ús de terreny.

Els Ajuntaments afectats es resistiren a admetre la zonificació malgrat l'aportació doctrinal i tècnica. A Granollers, l'anomenat Pla Raspall, ja antiquat, no era més que una imitació aïneada de carrers, dels quals, els de ponent de la ciutat, es dirigien vers el NNE i desembocaven en el Passeig projectat que recorria paral·lel a la riba esquerra del Congost. El nou Pla de 1950 en canvi, que podriem dir Pla Baldrich, apart que creava zones d'ús de terreny, mantenia el Passeig de la vora de la riera, però modificava l'orientació dels carrers meridians i sobretot senyalava el carrer Roger de Flor en direcció Nord-Sud amb una amplada de vint metres i com a via de gran circulació; el qual unint-se amb el modificat de Princesa, confluí en prop del pont sobre el Congost. Projecte també del mateix Pla era l'actual avinguda de Sant Esteve-Girona, per altra banda avinguda natural en el moment que s'esdevingués el traspàs de la via del tren de França més cap a l'Est de la població.

Però era realment transcendental, en el moment que no hi havien quasi bé obstacles edificats, la penetració transversal de la ciutat des del carrer Roger de Flor i Fontanella cap a la plaça de la Corona i a la carretera de la Roca; i des de la prolongació del carrer Princesa fins a la plaça Solans i carrer Colom per a anar a sortir a la plaça de l'Estació. A més, des de la continuació del Passeig del riu arribar al dret de la carretera de Cardedeu per travessar i anar a sortir a aquesta. Fora de la darrera via transversal ací esmentada, encara possible i recollida en plans posteriors, les altres són ja difícilment realitzables per haver-s'hi construït al damunt.

L'actual zona esportiva al carrer Roger de Flor-Prat de la Riba fou propugnada així mateix pel Pla Baldrich. Contigua, s'havia pensat en una zona industrial en direcció nord-sud que ha estat poc acceptada, de la mateixa manera que una altra en conjunció amb Corró d'Avall.

De les resistències i dificultats enfrontades contra aquest Pla, (cal dir de totes maneres millorable) n'assenyalarem una ben significativa. Un tinent d'alcalde, amb alguns terrenys en

el sector de l'actual Roger de Flor, després del 1950 féu plantar fites en els camps, senyalant les direccions corresponents als carrers projectats del Pla Raspall que, afortunadament no tingueren transcendència perquè un nou canvi d'Ajuntament ordenà l'obertura de l'actual Roger de Flor més o menys modificat del Pla Baldrich i en alguns detalls possiblement millors. Però el nou tinent d'alcalde d'obres cregué que els carrers massa amples eren excessivament cars de pavimentar i ordenà estretyar el carrer Roger de Flor, de manera que en la confluència del carrer de Navarra i aquell carrer, enfront del primer bloc de Cases Sindicals, es començà un bloc amb llicència municipal, per part de l'empresari Ramon Gulart, que deixava el carrer a deu metres d'amplada. Afortunadament un nou canvi municipal portà a tinent d'alcalde d'Obres a Carles Orts Feliubadaló el qual ordenà l'enderroc d'aqueix edifici, prèvia indemnització, quan ja estava a l'alçada de primer pis i recular la línia de carrer als 20 metres d'amplada com estava projectat. Això ens salvà d'una desgràcia urbanística més.

Els avatars del Pla Baldrich tindrien una història llarga. Direm només que aviat, davant les imposicions urbanístiques de la Comissió Provincial l'Ajuntament encarregà a l'arquitecte Josep Maria Martorell, una revisió del Pla General. El nostre Ajuntament no estigué d'acord amb alguns dels punts de modificació Martorell i aquest renuncià i abandonà la tasca. Després de molts estira-i-arrotonsa de l'Ajuntament i la ja aleshores anomenada Comissió Provincial d'Urbanisme, el Pla nou, revisat, fou aprovat amb les Normes corresponents a 12 d'agost del 1956.

La història és llarga i l'espai és curt. Més tard, després de començar un Recurs Contenciós Administratiu d'uns veïns del carrer de Navarra contra una societat constructora al carrer Roger de Llària es canviaren il·legalment les Normes del Pla d'Urbanisme en fer unes Ordenances de Construcció que contradien aquelles. Així on les Normes diuen els carrers de més de deu metres, les Ordenances diuen des de 10 metres. El mal és que malgrat la incongruència que les Ordenances contradiguin les Normes que són de nivell superior (i per tant aquelles no poden modificar a aquestes) a més de l'Ajuntament sembla que foren aprovades per la Comissió Provincial d'Urbanisme. Però malgrat tot són il·legals.

Seria bo que algú escrivís un «Llibre Negre» de l'Urbanisme a Granollers en aquests 30 anys darrers. Veuríem les àgües excessives de moltes edificacions sense argument legal que ho ampari. Places inexistents, només per a justificar àgües d'edificis, com la de Torras i Bages. Carrers deixats estrets injustificadament com el del primer tros del carrer de l'Enginyer. Plans parcials més o menys legals, cobrint terrenys plenament rurals i declarats urbans als erectes de la contribució territorial i arbitris municipals. El carrer Jordi Camp amb un paviment ja destret. El passeig de la Muntanya sense il·luminació ni pavimentació començades. Dificultats de pas per la circulació rodada de transit que travessa la ciutat transversalment, com per exemple en l'avinguda Prat de la Riba, que en certes hores, des de la carretera de Masnou la cua de vehicles arriba fins més enllà del pont sobre el riu per no haver fet altres accessos; dificultats per anar a la carretera de Mataró o a la de Cardedeu entrant per la carretera de Caldes, per no haver complert el que a l'any 1950 ja s'havia previst amb anelles de dispersió. Carrers importants tancats amb el pretext d'indústries, com el de Jordi Camp. Però per damunt de tot, anarquia en les construccions. Només s'han salvat un xic les zones industrials per la vetlla dels veïns per a evitar les mo·esties que produeixen.

En fi, tota una història sòrdida, trista i capitalística.

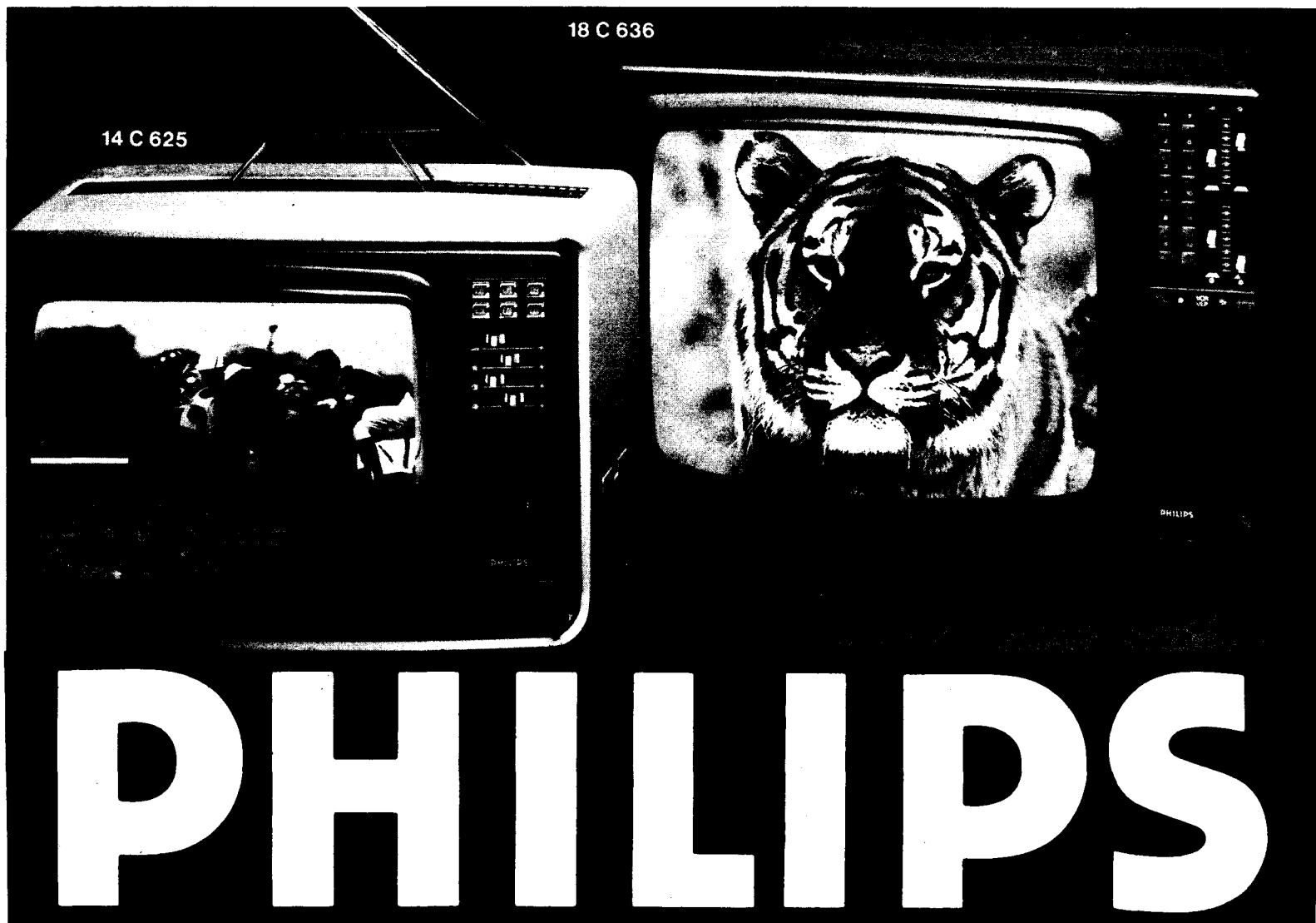
Salvador Llobet

Foto Batlle

Revelat de color fet per KODAK

Les millors
aventures
per al millor
T. V. COLOR

SASTRE complementa la garantia PHILIPS

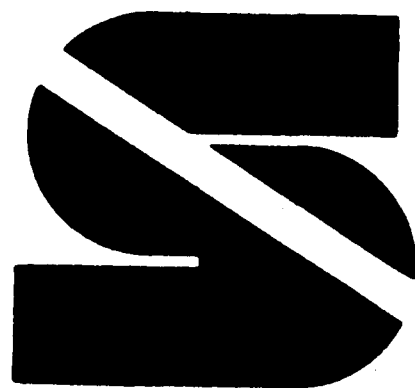
**2 ANYS DE
GARANTIA**

**Desafiament
a les reparacions!**

SASTRE

Avinguda Generalíssim, 3-5
Avinguda Generalíssim, 279-281

GRANOLLERS

Un any de vida

El fet de commemorar —i si aquesta paraula us és massa ressonant, poseu-hi, si us plau, al seu lloc, celebrar— l'aniversari de la publicació del nostre setmanari PLAÇA GRAN, ens ha empès a escriure unes ratlles sobre la constància i la continuïtat.

Tots coneixeu pla bé el significat d'ambdues paraules. *constància* expressa fermesa infrangible i és sinònim de perseverança. Continuïtat vol dir fer una obra sense interrupció, d'una manera assídua, freqüent i puntual.

Doncs bé, tota aquesta munió de característiques que calen per tal de reeixir en qualsevol activitat, si es vol assolir plenament una fita concreta i que l'èxit coroni els esforços de tots plegats, ben a contracor hem de confessar que, a casa nostra, gairebé no existeixen.

Tenim el convenciment que la nostra afirmació no és gens gratuïta ni peregrina. Cal només fer una ullada al panorama granollerí d'aquests darrers anys, i haurem de reconèixer, amb forta recança i alhora decepció, que la visió no ha pogut ésser més descoratjadora.

No hi hagut res, amb cara i ulls, que hagi surat ni que s'hagi aguantat un llarg temps. Tot ha mort i s'ha anat consumint com foc d'enceballs, després de suportar una vida migrada i esporàdica. Qui

n'ha tingut la culpa? Quines n'han estat les causes? És que la idiosincràsia del nostre poble ja és feta i pastada així? Som, doncs, homes sense gaire voluntat? No ho sabem. Contestar, emperò, afirmativament les dues darreres preguntes, fóra quelcom ben deplorable i, sobretot, espadador.

No obstant, la nostra intenció, avui, no és pas voler escatir la gènesi d'aquests fets. Hem volgut, tan sols, remarcar-los perquè, durant el transcurs de la nostra vida, hem pogut constatar-los a cada pas, més que res en allò que es refereix als aspectes culturals. Recordem, a l'atzar, que abans de la nostra guerra —i és sols per a posar un exemple— a la nostra ciutat rutllaven set elencs de gent dedicada a fer teatre. Ara, a empenes i rodolons, pot fer la viu-viu només un.

Què vol dir això? Al nostre entendre, que no tenim tenacitat. I que ens manca, potser, disciplina. I que ens plau de deixar-ho tot a la mà de Déu.

Per això, en aquest espai, hem cregut adient parlar de constància i de continuïtat, amb motiu del primer anys d'existència de PLAÇA GRAN.

Un any, de fet, és ben poca cosa. No ens pot donar la mesura de res. Però, podeu ben creure, amables lectors, que aguantar una revista, i molt més quan

es tracta d'un setmanari, és pel que fa a casa nostra una gesta força insòlita. Es necessita —cal dir-ho públicament—, sobretot per part del cos de redacció, una gran dosi d'esforçada voluntat.

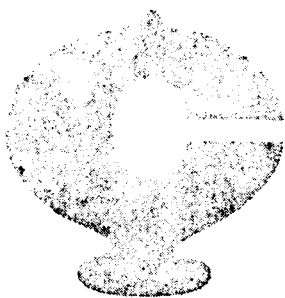
I, per això, i malgrat l'aire bastant malstruc del començament d'aquest article, volem expressar una pregona satisfacció, i, alhora, manifestar que se'ns obre el cor a l'esperança.

Nosaltres —i desitgem que així pensin molts granollerins— voldríem de tot cor que PLAÇA GRAN tingués una llarga i fecunda continuïtat. I que, després de molts anys d'existència, vingués a palesar rotundament que s'ha trencat el malefici que, fins ara, ens emboirava i ens frenava.

Si, durant molts anys, Granollers ha estat exponent de volubilitat i d'ensopiment, avui, un grup jove i entusiasta, ha vingut a flamejar l'estendard de la fidelitat i de la perseverança. Llancem, de moment, doncs, les campanes al vol!

Déu vulgui que més endavant, puguem proclamar, a tots els vents, que Granollers, a més a més d'ésser una «vila obrera», és també una «vila viva», amb un ample i generós sentit de responsabilitat, amb moltes ganes de fer un treball un fet i amb una arrelada fe en l'esdevenidor.

R. Munné i Coll

CAIXA DE CREDIT GRANOLLERS

S. COOP.

Avinguda Sant Esteve, 20

Telèfons 870 70 11 - 870 70 89

GRANOLLERS

Josep Estrada i Garriga

Les moltes facetes que omplen la vida de Josep Estrada, fan que sigui un home, amb el qual s'ha de comptar per a la vida cultural de la ciutat. Inquiet per tot allò que representa fer poble, relacionat amb joves i grans en tota mena d'empreses que puguin servir, per a desenvolupar l'esperit.

L'arqueologia, el culte excursionista, la seva pròpia feina i per dir-ho de manera concreta, l'estudi, ha estat la constant de la seva vida.

—Penso que seria interessant que fessis un retrat de com veus Granollers l'any 1979, i el comparessis amb el de l'any 60.

—No sóc nostàlgic, i haig de reconèixer que, malgrat les moltes coses que no m'agraden del 1979, ofereix —si les sabem aprofitar— moltes més possibilitats de desenvolupament cultural i humà que l'any 1960. Tinguem present que el 1960 representa, cronològicament, la frontera entre un poble

agrícola i pobre i el llançament a una forta industrialització i enriquiment material, amb tot el que de positiu i negatiu comporta el pas d'una economia agrícola a una altra d'industrial.

—Creus que la gent d'avui està més desinteressada per les coses de la vila del que ho estigueren els nostres avis?

—La nostra vila avui dia té molts més aspectes a contemplar que no vultanta o cents anys enrera. Jo diria que,

encara que no ho sembli, avui hi ha molta més gent interessada pels problemes locals que no aleshores.

—Les pedres, per les que tu tens tanta estima, són motiu d'interès pels nostres joves?

—Sí, i la prova és que en l'especialitat arqueològica vaig començar sol, i avui dia són una munió els nois i noies que estan interessats per les pedres velles, essent en certa manera secundària la formació cultural de cada u.

—La societat de consum ens ha abocat a un abisme difícil de sortir-ne, i és responsable del fet que la gent, no massa preocupada per les coses culturals, facin més cas a un espot televisiu que a una qualsevol manifestació de tipus cultural. No seria possible descobrir algun camí, que fos alhora fàcil i suggestiu, per a encarrilar els ciutadans cap a un retrobament de la nostra història, festes populars, etc.?

—Jo crec que totes les societats són de consum, més o menys intenses, segons llurs disponibilitats. Com dèiem abans, fa poc que ens hem enrolat a l'economia industrial, i encara no hem tocat «sostre», per dir-ho en termes econòmics, en el desig de posseir. Per això, avui és difícil endegar el consum per les vies de l'enriquiment intel·lectual. Però, cal no desanimar-se, que si es busca aquest camí de retrobament que dius, segur que es trobarà.

—Donada la teva vinculació a l'Agrupació Excursionista de la nostra ciutat, penses que la il·lusió amb la qual tu hagis pogut emprendre qualsevol empresa està vigent de la mateixa manera, avui?

—Jo i molts d'altres vàrem començar a cultivar les nostres diferents afeccions a través de l'Agrupació Excursionista, que era, aleshores, pràcticament l'únic vehicle vàlid per a dur-les a terme. Avui, l'Agrupació està en un dels seus millors moments, dintre de l'activitat que li és específica.

—Tothom està cansat, ningú no es mou per a res, el veí no s'entera del que succeeix a la porta del costat. Creus que la raça humana està afectada per alguna malura o que això és un símptoma de progrés?

—Em sembla que tots plegats hauríem de pensar menys en si el veí es mou o no, per així nosaltres no tenir una justificació per a quedar-nos quietes. I si engeguem el carro, ben segur que trobarem qui ens segueixi.

—Voldríem que expliquessis als lectors de «PLAÇA GRAN» l'origen d'a-

«teòric» de la GRANOTA

quest Premi que titulem «La Granota».

—Al meu entendre, la granota té la importància simbòlica d'estar a l'origen de l'actual Granollers. La nostra població va començar la seva segona època en els primers temps de l'Edat Mitjana, en uns terrenys embassats, naturalment plens de granotes, o «granolles», que en deien en el català arcaic d'aquell temps. Unes basses plenes de «granolles» són, en bona formació gramatical, uns «granollers». I aquest és encara avui el nom del poble de tots, en la mesura de les possibilitats de cada u, fem el que podem perquè esdevingui més gran, sí, però també més humà i acollidor. El Premi «Granota» ha d'ésser, doncs, el reconeixement d'uns esforços que contribueixin a aquesta positiva evolució.

—Sóc de l'opinió que Granollers té tants personatges importants, que s'hauria de notar en la vida de cada dia. Com ho explicaries?

—I crec que es nota. No oblidem que Granollers és conegut arreu del món per les obres d'alguns granollerins ben il·lustres.

—Quan vàrem plantejar la concessió del Premi «La Granota», comentàrem que seria difícil decidir a qui s'hauria d'atorgar. Alguns fórem de l'opinió que calia que aquest personatge estigués actiu. Què et sembla?

—Sóc del parer que caldria atorgar-lo a un personatge actiu més aviat jove, sinó d'edat, almenys d'esperit. Velg el Premi com un estímul que no com una recompensa. Quan s'arriba a una certa edat, les afeccions, la manera de pensar, el comportament, vénen a ser consubstancials amb la persona, ja no poden desaparèixer. Se senten malgrat tot.

—Un Museu com el que tenim, que és enveja de molts, no creus que és

pecat mortal (si és que n'hi ha) tenir-lo sense un amo digne com ho és l'obra?

—Jo crec que tenim un Museu del que en podem estar joiosos. Però, no oblidem que la seva missió està superadada al fi pel qual ha estat construït. Estic convençut que tenim prou elements per a treure'n tot el partit possible.

Jo diria que un dels pecats mortals —que sí que n'hi han— del nostre país, és que no ens hem amoinat mai a trobar per a cada afer la persona adequada, tenint en compte els seus coneixements en la matèria. Penso que al nostre Museu faria falta; un conservador jove, universitari i amb plena dedicació. Ajudat, això sí, per tants voluntaris com volgueu, especialitzat cada un d'ells en una branca cultural que pugui tenir aixopluc en el Museu.

—Tots som responsables del dèficit cultural que sofrim. No et sembla que seria un lloc fabulós per a crear Cultura, fomentar art, arqueologia, etc.?

—Penso que el dèficit cultural no depèn del fet que es tingui o no un lloc adient. Si hi ha ganes de treballar, qualsevol lloc és bo, i si no hi ha interès, el millor palau serà un fracàs.

—M'agradaria que opinessis una mica, sobre com està Granollers econòmicament parlant.

—Granollers està afectat, naturalment, per la crisi econòmica que sofreix tot el nostre país, però, en tenir una industrialització de les més diversificades de la «província» de Barcelona, podrà, al meu entendre, sortir-se'n amb menys traumes que molts altres nuclis.

—És greu, com sembla des de fora, el problema de les empreses de la nostra ciutat?

SOPAR DE LA GRANOTA

Dia 7 de
desembre
1979

primer aniversari de
PlaçaGran
Publicació
Granollerina

—Tota crisi és greu, però com deia abans, Granollers, com a conjunt, so és de les poblacions més malparades per a afrontar una crisi. A més, crec que hi ha empresaris amb prou imaginació i bon sentit per a poder superar el moment tant crític que estem passant.

Parlar una estona amb Josep Estrada, fa venir a la memòria allò que els antics anomenaven: «Els savis del lloc». Ens agradaria més representació dels nostres ciutadans il·lustres en llocs on la seva veu i la seva experiència servirien de molt.

M. P. T.

ZIRAU

Trens - Juguines - Scalextric - Material Escolar - Disfresses - Jocs

Anselm Clavé, 32 - Telèfon 870 01 23

GRANOLLERS

PER A BANCA CATALANA LA "TERCERA EDAT" ÉS LA PRIMERA

Banca Catalana
creu que qui ha treballat
tota una vida
mereix més rendiment
dels seus estalvis.

Per tal com creiem en el treball i en el futur, pensem que els qui amb el seu treball han fet el nostre present han de poder comptar amb nosaltres.

Amb nosaltres, com a persones i com a Banc, i amb el nostre agraiement.

Banca Catalana ha creat un servei especial per oferr-los una fórmula d'estalvi que doni la rendibilitat més alta possible als seus diners.

Aquest servei i aquesta proposta s'adreça a les persones grans que han deixat de treballar. El nostre desig, el de Banca Catalana, és d'oferir-los l'oportunitat de treure més rendiment del fruit del seu treball.

Veniu i en parlarem.

ESTALVI
3^a EDAT

És just donar més a qui
més devem

BANCA CATALANA

Els Joves, els Vells i la Natura (1)

La Naturalesa és com un orgue geganti que entona un cant constant a tot el que neix, es desenrotlla i mort. És tan gran el seu potencial de creativitat i tan àmplies les directrius que la componen que sense menyspreu per res, ni descans, ni menys des preocupació, ens vol oferir als homes, —aquells que sense ser reis ocupem el vèrtex de la piràmide de tot el món biològic— una expressió equilibrada del que vol dir viure, amb al·licients que sols ens cal saber cercar-los per gaudir els diferents estadis d'aquest ample concepte de l'expressió vital, aquella que neix del ventre d'una dona, per a retornar a un altre ventre, molt més gran, com és l'abrigall de la terra que ha d'acollir-nos.

Què vol dir la paraula vida. — Sembla que l'home es desenrotlla entre dues fites ben definides: la vida i la mort. Heus ací però que hi ha entre aquest dos estadis, aparentment tan concrets, una successió de matisos i fins i tot de correlacions que ens permeten la vigorització de cada un d'aquests extrems, ampliant llurs conceptes i apropiant-los, fins a fer-nos veure que es donen la mà. A més a més, el concepte de vida pot tenir moltes acceptacions, per exemple «donar vida», vol dir que amb els recursos que ens són possibles i adients, enfortim l'ànim d'un nostre company, fins a infondre-li força, aital que pugui mantenir un bon estat d'esperit.

Hi ha moltes maneres de viure i altres tantes de morir. El complex social que ens acull ens imposa tot un doctrinari que malpara la definició del fet simple i biològic que diu que viure és tenir en funcionament les propietats inherents als sers organitzats, sent la mort, contràriament, aquell moment en el qual aquell acte les deixa paralitzades i, destruint-les, converteixen l'ésser en quelcom diferent del que acaba de finir per construir una altra arquitectura biològica o, tan sols, merament, matèria mineral.

Les relativitats que traspassen els dos fets de la vida i la mort abans esmentades, són per a nosaltres de gran importància, ja que vivim més les modalitats, diem-ne socials, que ens vénen imposades, que de la vida o la mort fisiològiques. Així podem i hem d'acceptar els modismes i evidències de les que anomenarem: «vida civil», «militar» o «religiosa». La «vida contemplativa» la dóna un estat d'abstracció en la qual els signes pluralistes en són l'essència. Hi ha «vida privada» i «vida pública», segons ens tanquem en la intimitat dels nostres problemes o ens dediquem als que afecten la societat. El que es dóna a la «vida religiosa» sublima el seu esperit dirigint el pensament i els seus actes vers la divinitat escollida; el que s'entrega a una «vida mundana» no aixeca els ulls, i mirant sols el món esperona els seus sentits cara al que li dóna plaer.

Moltes de les expressions que solem fer, no són res més que veritats resumides d'uns conceptes i comportaments ben diferenciats: «guanyar-se la vida», o «no saber on caure mort», diuen ben clar el que volem expressar d'unés situacions òptimes del bon viure o de la manca de recursos; «donar la vida» vol dir la predisposició d'un sacrifici envers allò que s'estima; portar o donar «mala o bona vida» queda ben clar que ens defineix l'exemplaritat o condemna d'uns comportaments que ens imposen per a nosaltres o que, àdhuc, traslladem als qui ens envolten.

Així podríem desgranar tota una llarga i ben definitòria llista de «doctrinaris de vida» que en el seu conjunt, encara que amb més o menys força i propietat, tots ens hi trobaríem enquadrats i ben segur, en més d'una de les acceptacions concebudes.

Aparentment pot semblar que aquestes consideracions no afectin a la problemàtica que, encapçalada pel títol vol centrar-se en la joventut i la vellesa. Nosaltres creiem el contrari, puig que hem de tenir ben present que de la mateixa manera que diem, acceptant-ho com una gran veritat: «que hi ha gent que tenint diners és ben pobre», també hem de convenir la certesa que hi ha «joves que són vells» i, contràriament, «vells que són joves». És molt possible que amb aquestes definicions populars, caiguem en la trivialitat o en unes doctrines simplistes, però com que la nostra intenció no ha estat la de filosofar ni menys assentar postulats doctrinaris, creiem que, com a diàleg, poden ser vàlides. El que amb aquesta comunicació pretenem és ben clara, en les dues vertents escollides: l'una que tingué un caràcter eminentment popular i és ben cert que, per a aconseguir-ho, res millor que anar a cavall del llenguatge del poble. Per altra banda, un acusat nombre d'aquestes expressions, són autèntiques sentències que amb tota la trivialitat d'expressió que puguin tenir, no deixen de ser veritats amb un pes específic important i que entenem que s'escauen dintre la intencionalitat que ens ha estat encomanada en encarregar-nos aquesta dissertació.

L'home vivint amb la Natura. — La vida de l'home s'ha comparat també, amb més o menys encert, amb les quatre estacions que ens ofereix la Natura en les nostres latituds. Una infància feta primavera, un estiu d'adolescències, una tardor de maduracions i una vellesa dibuixada pel repòs de l'hivern.

A nosaltres no ens semblen pas desencertades aquestes imatges i fins i tot l'embolcall de poesia que se sol donar-los. Sempre hem cregut que un món sense poetes seria com un paisatge de morts i que aquestes espurnes de l'esperit tots les portem dintre, encara que la majoria, si bé les copsa, no sap expressar-les degudament. Sota un home capaç de moure muntanyes, sempre hi

ha, per ajudar-lo, l'eina de la ritma que l'esperona.

A més a més, les estacions de l'home tenen un sentit biològic que a nosaltres, particularment, ens plau. No hi ha cap estació sense singularitats, i totes tenen encís, re lleu i porten l'alè del viure. Molts diran que l'eufòria de l'activitat vital és pròpia de la primavera, amb el neguit de la flor, de l'insecte, de l'ocell; o bé la de l'estiu, on els fruits prenen forma. Però la tardor és el moment dels grans relleus, dels tornassols, del madurar d'aquells fruits engendrats amb tanta eufòria, que ara omplenen l'aire de sentors. Així mateix, el nostre pensament, també madurat, té temps per a garbellar millor el que és gra del que és palla, aconseguint vigoritzacions que la pressa d'una joventut no sap, ni moltes voltes tan sols vol, escatir. És un temps de reflexió on la lectura dels clàssics es fa comprensible, i les imatges agafen les proporcions degudes; la música esdevé penetrant, vigorosa i intel·ligible; la serenor és quelcom envejable que estimula els sentits i té la virtut de donar ponderacions a unes expressivitats que encara no havíem pogut entendre, marejats pel giravoltar d'un joc esbojarrat que no coneix la mesura.

Quan arriba l'hivern, la pell s'arruga i la terra s'encongeix. Ningú, però, no deixarà de viure. El cabell es torna blanc com el mantell que la neu aixopluga a molts éssers vivents. L'alè d'un viure apaivagat és una veritat en la qual animals i plantes hi participen. Rebut l'escalfor de la llar de foc, que bonic és escoltar aquella cançó d'«Els Vells Amants» que ens canta en Serrat! L'hivernada de l'home és pressentiment de traspàs, de transmutació. Les espurnes d'un batec feble, com la lluernia que s'apaga poc a poc, però que ens atrau i no ens cansem de mirar-la, ni pensem, tan sols, que acabarà desapareixent. Això vol dir que té un encís sublim, potser millor una esperança, amb la virtut i la força d'allunyar-nos la tristor. On anirem i què tornarem a ser?, potser ocells, o papallones, qui sap si, com àngels voladors, cada primavera tornarem a flairar la flor o menjarem la mel que saben com posar. Potser restarem dins un núvol blanc que, esmerçant llàgrimes, fetes pluja, sobre la terra resseca que un dia vàrem deixar i que ara, nodrida amb aquesta saba, podrà tornar a engendrar vida. Que bonic deu ser poder sentir-se creador!

L'home és Naturalesa, no en dubtem pas, i no ens ha de saber gens de greu de poder viure les seves expressivitats, les seves estacions. Són les imatges clares i esperançadores d'un alè vital que busca eternitat.

Antoni Jonch

continuarà

LLUIS GARRIGA, S.A.
Arrelats a Granollers desde sempre.
també construim Catalunya
fabricant aparells elèctrics

SUBHASTA D'ART PINTURES I ANTIGUITATS

MEIFREN
SANT PERE

PATROCINA:

**BANC
OCCIDENTAL**

CARRER GIRONA, 6 – GRANOLLERS

EXPOSICIÓ: DIES 1 AL 12 - SUBHASTA: 12 DE DESEMBRE DEL 1979

SALA D'ACTES DEL «BANC OCCIDENTAL» (2.^{ON} PIS) - GRANOLLERS

«Hoja Deportiva»

El primer setmanari granollerí de l'esport

En la llarga relació de les publicacions granollerines, glossada repetidament pels nostres escriptors, hem observat la migrada referència al primer setmanari esportiu d'àmbit comarcal, publicat a Granollers entre els anys 1950 i 1951.

Cal recordar, com a punt de partida dels posteriors setmanaris editats a Granollers, que «Hoja Deportiva» fou el fruit dels campionats comarcals de futbol organitzada per l'extingida II Zona Agrícola del Vallès, organisme sindical que dirigia tota la política agrària de la comarca, des de Gualba a Castellbisbal i de Montcada a Castelltorsol, és a dir, dels pobles del Vallès Oriental i de l'Occidental, en uns anys de dirigisme agrari i d'intensa activitat agrícola i ramadera, el màxim exponent dels quals fou l'organització de les avui també desaparegudes Fires de l'Ascensió.

El Vallès —especialment l'Oriental— no sotmès encara al procés de degradació industrial i suburbial dels anys 1960, assentava en l'agricultura el seu estaló econòmic bàsic i les germandats de pagesos, englobades en l'esmentada II Zona Agrícola, tenien a les seves mans el poder polític i econòmic de la contrada, manifestat en la vessant popular pel sosteniment dels clubs locals de futbol, a excepció dels antics clubs tradicionals —Granollers, Mollet, Montcada, Sant Celoni, Sabadell i Terrassa— els quals militaven en categories federades de II i III divisió nacional o en les regionals catalanes.

Aquest patronatge donà lloc durant la temporada 1948-49 a l'organització del primer campionat comarcal de futbol propiciat per la Zona agrícola, seguit pels de 1949-50 i 1950-51, per passar a continuació a l'òrbita de la Federació Catalana. La participació en el segon campionat era de quinze equips de 1.ª categoria i sis de segona, representant pobles vallesans i les penyes Ferro de Granollers i Gonzalvo de Mollet.

En aquestes circumstàncies calia bastir un òrgan periodístic per a suplir la manca d'informació del campionat. El moment per a obtenir l'autorització administrativa per publicar revistes i setmanaris independents era ferriament

controlat i únicament eren viables els emparats vora el caliu dels sindicats, el partit únic o l'Església. La mateixa Zona agrícola acollí la idea de publicar un setmanari i sota la seva franquícia periodística, el dia 26 de gener de 1950, a la meitat de la segona temporada, sortia públicament el primer número de «Hoja Deportiva».

Bàsicament el tema central del setmanari era el futbol, tant pels equips federats, especialment el Granollers, com les cròniques i les informacions del campionat comarcal alimentades pels corresponsals també comarcals. Complementaven la publicació les ressenyes habituals de bàsquet i handbol, i més esporàdicament de ciclisme, ping-pong, boxa, escacs, excursionisme, esquí i, en general, totes les manifestacions esportives d'àmbit comarcal.

Segons creiem, el setmanari assolí una continuïtat fins al número 75, i deixà de publicar-se a partir del 5 de juliol de 1951, a causa de diverses dificultats en decaure l'interès de la Zona vers el campionat i, conseqüentment, el setmanari.

Dotze pàgines eren el contingut normal dels números ordinaris i, com a extraordinari, solament l'enregistra el número 32, en ocasió de la festa major de Granollers de 1951, amb 24 planes de-

dicat especialment als clubs de la capital vallesana. Tots els números s'imprimiren a les Gràfiques Carrera, excepte, curiosament, l'esmentat extraordinari número 32, que fou imprès a les Gràfiques Garrell.

El cos de redacció era integrat per Josep Garrell i Soto i Ramon Esteve, dirigents al mateix temps del futbol comarcal, Diego Palomo i Jordi Baulies, i com a col·laboradors especialitzats, permanents o discontinus, Hilari Oña, Josep Vinyals, Francesc Ramos, Francesc Garrell, Josep M. Rovira i Redorta, Francesc Cañellas, Enric García, Joaquim Raga, Frederic Ros Chacón i Josep Rovira de Mollet, etc., i tot un estol de corresponsals als diversos pobles participants en el campionat.

Com deia l'editorial del primer número «sense precedents en la llarga història periodística i esportiva de Granollers», la «Hoja» constituí el primer setmanari esportiu granollerí, bolcat essencialment a la comarca, i possiblement l'intent més seriós d'establir un mitjà informatiu de caire esportiu, que significa una època del nostre periodisme i un reeixit fons documental per a la història de l'esport comarcal.

Jordi BAULIES

El II Campeonato Comarcal del Vallès

Triple empate en la cabeza del Grupo A! El Cardedeu, pese a sus tropiezos; probable ganador del B y el Canovellas virtual campeón de Segunda categoría

Illa esports
tot per a l'esport

Generalíssim, 165 - Telèfon 870 16 34 - GRANOLLERS

MUTUALITAT

Ntra. Sra. del

CARME

VALLÈS ORIENTAL

El centre dels mutualistes per a desenrotllar
una nova forma, més humana, d'atendre al pacient
i promoure la Medicina Preventiva
en el Vallès Oriental

Els nostres fills ja disfruten les aventatges de ser mutualista
i vostès ho saben bé

EL CAMÍ D'UN ANY I ESCAI

PlaçaGran

Publicació Granollera

Preu: 25 ptes.

Núm. 21

Dissabte, 31 de març del 1979

Dimarts, dia 3, a votar

Del moment: Campanyes electorals mètodes i sistemes

La política municipal a casa nostra, com a tot l'Espanya de aquells moments, la celebració de les Eleccions Municipals de 1978, ha estat un moment molt important per a la nostra ciutat. Els resultats dels últims quatre anys han estat molt importants, i els resultats dels últims quatre anys han estat molt importants.

El dia 3 de març del 1979, els ciutadans de Granollers van anar a votar. Els resultats dels últims quatre anys han estat molt importants, i els resultats dels últims quatre anys han estat molt importants.

La política municipal a casa nostra, com a tot l'Espanya de aquells moments, la celebració de les Eleccions Municipals de 1978, ha estat un moment molt important per a la nostra ciutat. Els resultats dels últims quatre anys han estat molt importants, i els resultats dels últims quatre anys han estat molt importants.

Estem en plena campanya electoral i volem que els ciutadans de Granollers s'informin bé dels diferents mètodes i sistemes que s'utilitzen per a l'elecció dels regidors. Els resultats dels últims quatre anys han estat molt importants, i els resultats dels últims quatre anys han estat molt importants.

La política municipal a casa nostra, com a tot l'Espanya de aquells moments, la celebració de les Eleccions Municipals de 1978, ha estat un moment molt important per a la nostra ciutat. Els resultats dels últims quatre anys han estat molt importants, i els resultats dels últims quatre anys han estat molt importants.

L'URBANISME

Comentat pel Partit a les pàgines centrals

Número 21. - 31 de març del 1979.
Les eleccions municipals estan al caure, doncs el 3 d'abril és la data assenyalada. Rafael Ballús és preconitzat alcalde de Granollers. La diferència de vots és la següent: PSC-PSOE: 7.507 vots; CDC-UDC: 7.143 vots. A partir del 10 d'aquest mes de març alguns redactors deixen de col·laborar però el buit aviat s'omple. La revista va endavant.

PlaçaGran

Num. 34 Juliol del 1979 Preu: 30 ptes.

NÚMERO 34. — Juliol del 1979. Una suggestiva portada d'Amador Garrell que ens recorda la Belle Époque, amb motiu dels 125 anys del ferrocarril a Granollers. A primera plana es publica una notícia que fa història i que és una autèntica primícia periodística. Granollers en mans de socialistes i comunistes». Els regidors de C i U han deixat l'Ajuntament. (N'estan fins els nassos!).

netament granollerins, ens semblava que el de Porxa reflectia un monument exclusivament local, mentre que de Plaça Gran ens donava l'adreça d'una plaça existent a cada poble i que era, i és, ni més ni menys, el centre de la seva vida col·lectiva.

L'elecció d'aquest nom, permeté que un granollerí lustre, com és En Jordi Baulies, en una col·laboració al·lucinant del primer Nadal de la vida del setmanari, pogués escriure: «Heus aquí un nom evocador, arrelat fermament en el poble i en la toponímia urbana de les nostres poblacions. La plaça gran, la plaça major, la plaça per antonomàsia, és en totes les civilitzacions, un dels primers sultats de l'urbanisme». «L'aparició d'una revista amb denominació de Plaça Gran... ens dona als granollerins —especialment als qui en som absents— una sensació de retrobament de la personalitat ciutadana arrelada en el passat però pendent del futur, amb la visió àmplia d'aferrarnos a la nostra Vila oberta, davant la trista despersonalització dels nostres pobles»...

El camí d'un any i escaig

El projecte, però, caminava molt lentament. Es trobava un Director, segurament amb la intervenció del Sant Esprit, perquè difícilment podria haver-se escollit millor. El mes de maig del 1978, quedava la companyia editora inscrita en el Registre d'Empreses Periodístiques.

L'estiu del 78 fou el dels projectes concrets, i el 30 de setembre del 1978 sortia de l'impremta el número 1. El projecte s'havia fet realitat viva. L'equip de redactors era de gran qualitat, i l'administració estava en bones mans. El 4 de novembre del mateix any 1978 sortia ja el número 2.

PlaçaGran

Num. 42 Dissabte, 20 de setembre del 1978

Barrera, Gutiérrez, i...

diuen

Greu responsabilitat Raons per un dels...

DISSABTE, 20 d'octubre de 1978. Una sèrie de pàgines informatives i de crítica petita, aconseguint un bon resultat gràcies a la col·laboració de gent com és en aquells moments Raons per un dels nostres pobles.

EN LES NOSTRES PORTADES

1, amb el qual començava el cicle normal de publicació setmanal. Des d'aquest moment es va comprovant que tots els grups que han fet revistes tenen tan bon èxit: La cosa difícil no és pas fer un número, sinó fer un número cada setmana.

Perquè res no hi manqués tampoc ens hem lliurat de crisi, i, dissortadament, el febrer del 1979 el setmanari perd l'assistència de redactors molt valuosos i estimats. La revista en surt empobrida, i, aquells que continuen, no hi queda altre remei que refermar llur entusiasme i dedicació. El setmanari segueix el seus viatges procurant, en aquest moment, ésser fidel als propòsits inicials. I, realment, veiem que ho assoleix enmig de campanyes electorals, formació dels nous Ajuntaments, crisis en el govern municipal, i tota mena d'activitats ciutadanes, en un any tan agitat com ha estat el present 1979.

El moment present

Ara, en complir el seu primer any ben sencer de vida, podria dir allò mateix que el pare abat Dom Cassià M. de la Motserrat Roig: «em veig com una planta que creixent. A mesura que em vaig fent gran m'adono més de les meves limitacions, però també de les coses bones que he rebut de Déu i dels altres. El que m'agradaria remarcar és que he anat aprenent. No sempre em surt bé, però he anat aprenent de fixar-me més en les coses positives que no en les negatives».

I amb aquest estat d'esperit, engegarem el nostre setmanari any.

Amb l'ajut dels granollerins i al servei de tots.
EQUIP

21 d'abril del 1979. Número extraordinari de Sant Jordi. Una bella portada d'en Garrell i una bella redacció de la llegenda del Cavaller fornit, la bèstia i la donzella.

PlaçaGran

Núm. 40
Dissabte, 6 d'octubre del 1979
Preu: 25 ptes.

Reventós i Sentís

Motor que impulsi

Garantia de les pròpies decisions

Deseñament als catalans

de fila
partits a Catalunya

Malgrat les deficiències i limitacions d'una redacció, alguns èxits periodístics en aquest número, que fa referència a l'Estatut. Aconseguim entrevistes personals de Jordi Puig, Sentís, Gutiérrez. Coll i la seva opinió en el nú-

PlaçaGran

Núm. 40
Dissabte, 6 d'octubre del 1979
Preu: 25 ptes.

6
Hores
amb
Josep
PLA

en pàgines centrals

<p>Ariño Els partits s'han de televisar</p> <p>a la pàgina 2</p>	<p>«La Parrala» s'entona a la Casa Gran</p> <p>a la pàgina 11</p>	<p>Ultima Hora L'Ajuntament necessita sang nova</p> <p>Ballus, dixit</p> <p>Cronica del Plo a la pàgina 7</p>
---	---	---

NÚMERO 40. — Dissabte, 6 d'octubre del 1979. Una entrevista important, que se'n fan ressò diversos mitjans de comunicació. Josep Pla és entrevistat per Montserrat Ponsa. El titular diu «SIS HORES AMB JOSEP PLA». També el setmanari fa ressò del cas Núñez. Ferran Ariño parla del futbol televisat.

SUBIRACHS: L'Art

La sensació que hom té, davant de Josep M. Subirachs abans de sentir-lo, és la de trobar-se amb un home introvertit, de difícil diàleg, potser diria poc amistós, quan en realitat, és un ser captivador, senzill, amb ganes d'expressar el seu sentir i mesurar-lo amb l'opinió dels altres. Interessat pel que succeeix al seu voltant, treballador, i amb ganes de col·laborar amb la seva aportació, que qualificaríem com a molt important en el món de l'art, per a intentar elevar aquest deficitari nivell cultural, que tots plegats sofrim. Renovador constant en busca de la perfecció, capaç d'incorporar conceptes i interpretacions jugant amb el buit, la simetria, el positiu-negatiu, i darrerament, amb l'escultura i la pintura. Home fred i cerebral; coneixedor de l'ofici, que ha estat destre per a convertir en art. La seva capacitat pel treball l'ha situat entre les primeres figures mundials. Les respostes a algunes qüestions que li hem fet, donen una mesura del personatge.

—Què és per Subirachs, Art?

—Jo diria que definicions, n'hi ha moltes, però la que a mi més m'escau, és una que jo he formulat, inclús, artísticament: L'Art, és l'erotisme de la Història. El mateix que representa l'erotisme en relació a l'instint, l'Art ho és, pel que fa a la Història. Eleva, per dir-ho d'alguna manera, la categoria de la Història a la quinta essència.

—Quina va ser, i com va sorgir la teva primera obra?

—Buf! digué, d'això fa tant de temps. El que és cert, és que vaig arribar a l'escultura, a través del dibuix. Sempre hi ha hagut en mi, una tendència

per la plàstica; ha estat per a mi, en tot moment, un llenguatge visual, habitual.

(Certament, podríem definir a Josep M. Subirachs, com a dibuixant de l'espai, amb unes idees molt clares, de tot allò que vol. Ens explicà que molt jove, començà l'aprenentatge a casa de dos escultors, on sabé captar amb tota minuciositat l'ofici que després tant bé ha estat capaç d'expressar. Primer amb l'Enric Monjo, després amb l'Enric Casanovas. L'un, no té res a veure amb l'altre, artísticament parlant. No m'agrada el que ha fet el primer. Si però, en Casanovas).

—Hi ha perspectives de futur, per l'Art a casa nostra?

—Mireu, l'Art podem dir que és el fet diferencial dels homes. Una central nuclear per exemple, és equivalent a una organització de termites, o quelcom semblant que obeeix a una necessitat; l'Art no. L'Art, si de cas resol el problema metafísic de l'home. Les altres activitats humanes, obeeixen a necessitats de supervivència. Mentre hi hagi homes, l'Art, serà present.

—Per què molts dels nostres artistes són més coneguts fora del país?

—Bàsicament, penso que per una qüestió de desenvolupament cultural dels països. És més fàcil ser reconegut en uns països de visió més àmplia.

—Creus que la situació deteriorada pel que fa a l'economia, té alguna influència en el món de l'Art?

—La meua resposta, podria ser que «la crisi, és un sedàs per l'Art». Havent-hi menys diners en moviment, les despeses artístiques són més baixes i per tant, hi ha més exigència. Per part de l'artista, cal essent així, un esperit de superació per a fer-se, o millor dit, esdevenir necessari. En un món econòmicament crític, l'esforç esperona per a fer millor punteria, i tornar les coses al seu lloc. En dir coses, em refereixo lògicament a l'Art.

—Aquesta «febre» de pintar i exposar, que ha afectat a molta gent, pot ser deguda a la manca de competència del ciutadà mitjà, o creus que simple-

ment, és falta de seriositat i sentit del ridícul?

—Sens dubte que comporta una manca de seriositat. Gosaria dir que se'm fa difícil d'entendre. Personalment, d'exposicions no en faria mai cap. El que més em plau, és treballar per encàrrec, com ho feren els grans artistes d'altres èpoques, els artistes medievals, Miquel Angel, Rembrandt, etc.

—M'atreveria a dir, que aquesta «febre», ha estat la causa que els preus de les primeres figures, s'hagin disparat. Què opines?

—Evidentment, és un escàndol. Jo penso que la qualitat artística, és qüestió de: Ser. No es tracta doncs, d'altres i baixes del mercat. El que cal, és oferir qualitat a preus raonables, i procurar, a partir d'aquesta base, aguantar el tipus. Recordeu que Van Gogh no vengué ni una de les seves obres en vida, i que ara, no es troba res per cap preu.

—Penses que l'Art ha d'estar a l'abast de tothom?

—L'Art, ha de ser assequible a tots. La seva contemplació, ha de ser com la de qualsevol obra de la Naturalesa, donat l'esforç de creació que ha representat. Cal defugir aquelles obres que només es fan entenedores a alguns. El que cal, és procurar crear la necessitat i educar la sensibilitat dels homes. Vull dir que no hem de rebaixar l'Art per a fer-lo entenedor, sinó procurar elevar el nivell del ciutadà.

—Quin és el teu pintor i escultor predilecte?

—He de dir, que sóc del tot eclèc-

a la darrera, la Porta de l'Arxiu de la Corona d'Aragó, la llotja del Palau de la Generalitat.

—L'Art és per a Subirachs, un mitjà d'expressió del seu sentir, o un mitjà de vida?

—Sens dubte, les dues coses. Per a mi fou una gran satisfacció, poder viure de manera digna del meu treball. L'Art per un artista no és una evasió com pot ser-ho per un aficionat, que pinta per oblidar problemes. Pel pro-

ra; l'home i la dona, són temes que utilitzo molt, m'interessen.

—Creus en la sinceritat?

—Per a mi la sinceritat és una qualitat neutra, ni bona ni dolenta. El que jo trobo important, és fer sempre el què creus que has de fer, no el què espontàniament sents. Aquesta posició crec que és més valuosa, perquè és més ètica.

—Subirachs és sincer, artísticament parlant?

M'agrada dibuixar l'espai

fessional, és un mitjà per endinsar-se a la realitat, per conèixer-la.

—Recordo haver-me impressionat fa uns anys, davant el Santuari Nuestra Señora del Camino. Com va ser que t'ho encarreguessin?

—Va ser l'any 57; l'arquitecte, que era un dels propis monjos, va convocar un concurs restringit entre artistes del País Basc, i dels voltants de Madrid. Perquè els catalans no diguessin que no se'ls havia convidat, ho digueren també a Barcelona. Jo m'hi vaig presentar, i curiosament, vaig guanyar per unanimitat.

—Tens preferència per algun tema concret?

—En la meua obra, sempre hi ha un tema dual d'elements contradictoris o complementaris. Fixa't que galrebé sempre hi ha un positiu i un negatiu. Ara barrejo l'escultura i la pintu-

—Si ho és decantar-se cap a la autenticitat, sí.

—És difícil la vida d'un artista reconegut com tu?

—Fer el que a un li agrada no és difícil. A mi m'agrada la meua professió, i afronto la meua responsabilitat.

—Sóc de l'opinió que per reeixir un país, cal sanejar l'economia, i sobretot, fomentar la cultura del poble. Què proposaries?

—Ho resumiria en poques paraules: Fer les coses responsablement.

Amb tota certesa, el dia que ens llevem el matí tots els ciutadans del país, amb responsabilitat, sentit comú, i ganes de treballar, la Història obrirà una Època, difícil d'igualar, on la pau, la riquesa i l'amor, convertirà el nostre món en un immens Paradís.

Montserrat Ponsa i Tarrés

és l'erotisme de la Història

tic com a espectador. Diguem Picasso, encara no pas de tot el què ha fet, Max Ernst, Henri Moore. Aquest és un gran escultor del segle XX, que podríem comparar a Miquel Angel. D'altres èpoques Rembrandt, Leonardo, Tutmes, Miquel Angel.

—El teu músic?

—Malher, Stravinski... fixeu-vos que amb això, sóc igualment eclèctic donada la diferència que existeix entre els dos artistes.

—Necessites ambientació especial per a inspirar-te?

—En un professional, diria que no cal.

—Ets bohemí, o bé organitzat?

—Organitzat, amb majúscula. En la meua obra, tot està previst, podeu dir que sóc cerebral.

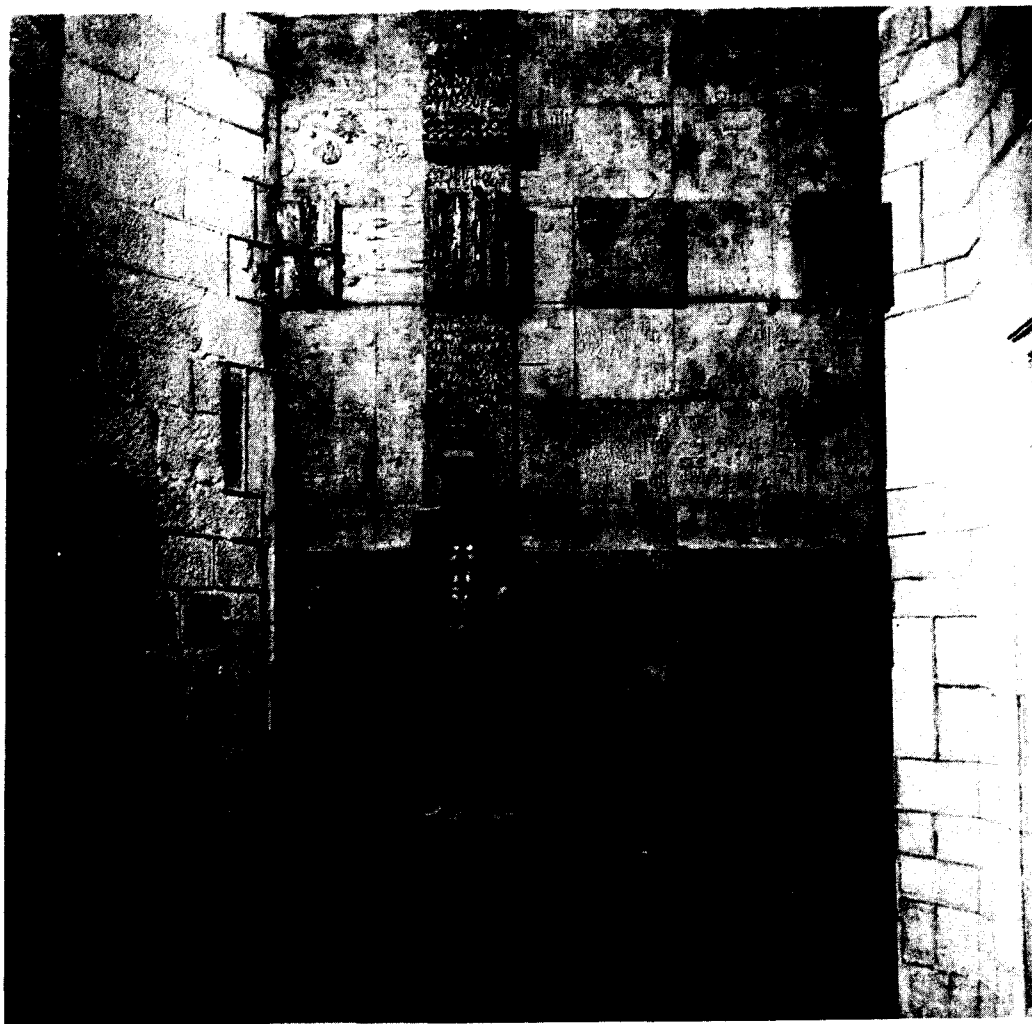
L'artista intuïtiu treballa a mercè de la inspiració; el cerebral, ho fa amb la imaginació.

—Quantes obres calcules que han sortit de les teves mans?

—Sempre és difícil de calcular, però poden ser vuit-centes.

—Predilecció per alguna d'elles?

—En realitat, és com si demanessiu que un pare digués quin fill estima més. Diguem per exemple que de la primera època, el Santuari Nuestra Señora del Camino a Lleó. De l'època no figurativa, el Monument de la Ciutat de Mèxic, obra de gran tamany. Pel que fa

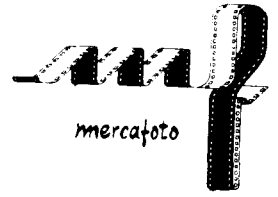
Porta de l'Arxiu de la Corona d'Aragó

Regaleu quelcom inoblidable per aquestes festes

Regaleu Fotografies

	Pessetes Net	Pessetes Al mes
CAMBRES REFLEX		
Yashica FX - 2	21.000	900
Canon AE - 1	40.000	1.600
PROJECTORS SONORS		
Nuramatic 500	31.000	1.400
Bolex S P 8 E	34.000	1.400
Obj. Solipor macro-zoom 80-200	30.000	1.100
CINECAMBRES		
Petri	13.200	
Canon 515 L	29.000	1.200

Consulteu-nos, trovarà en els nostres establi-
ments les marques que vostè desitgi, com
importantíssims descomptes i amb grans faci-
litats de pagament.

CALÇATS CANAL

Carrer Sant Roc, 21 - Telèfon 870 06 31

GRANOLLERS

La pròpia identitat

Fa dos anys de la sortida al carrer del setmanari PLAÇA GRAN i crec que és important dir-ne quelcom. No, no vaig a parlar de l'esport. Tampoc del Barça fóra massa fàcil ara. Vull parlar del que representen arreu, publicacions com PLAÇA GRAN. Són publicacions sense massa pretensions aparents, sense massa ni gairebé gens de mitjans econòmics, palliats per una publicitat de «favor», amistosa, d'aquelles que gairebé no es poden negar, fetes amb una total dosi de voluntarisme. Enfront del gegantisme de les publicacions actuals, semblen cosa de foll o bé de pretensiosos que volen conservar el seu petit raconet d'expressió, de crítiques, d'atacs o de defenses. I gairebé ningú, amb aquest teló de fons, no s'atura a pensar en el seu vertader sentit i en la seva inexcusable necessitat.

Som abocats tots cada dia més a una societat consumista, massiva i massificada, sense sentit, per quan ens hi hem trobat inserits després d'haver perdut, en la majoria dels casos, la nostra pròpia personalitat. I en aquestes circumstàncies, publicacions com PLAÇA GRAN són absolutament indispensables. Cal recordar que durant els llargs anys del franquisme aquestes publicacions locals (les que en aquells moments existien) varen ésser peces molt importants per anar creant un estat d'opinió, una presa d'actitud, una definició de la pròpia identitat, partint de l'agrupació, poble, ciutat o bé d'altres indrets on les mateixes eren publicades, moltes vegades de nit, amagades, clandestinament. En podríem fer una llarga llista, d'aquelles publicacions que parlaven i plantejaven les qüestions immediates de les persones a les quals anaven destinades i a partir d'aquesta problemàtica pròpia i directa, procuraven l'entroncament de les persones amb els estaments comuns més amples.

Com fóra bo que avui, tots aquells que tenen una perspectiva i funció pública, rellegissin tot allò que inclús molts d'ells havien escrit en els seus anys de joventesa i probablement descobririen, que la tasca feta a l'entorn d'aquelles publicacions ha fet possible la seva aparició pública avui!

És indispensable que cadascú de nosaltres es planteji la seva pròpia problemàtica, la de Granollers, la dels seus pobles que l'envolten, la de tota la comarca. És tan sols plantejant-nos les coses així, que podrem assolir una problemàtica superior i més col·lectiva, sense que això sigui simplement que ens hi han abocat, que ens hi han portat.

Si perdem a poc a poc la visió i l'enfrontament dels nostres propis problemes, en nom de què, de qui o de quin lloc anirem a la riuada. I si som ficats a la riuada després d'haver perdut la nostra pròpia identitat, pobra riuada!

Potser avui ens arriba tot massa fet, massa fàcil. Les publicacions en general procuren ser ben frapants, vistoses, llampants, amb grans titulars, que entrin molt pels ulls, poc pel cervell. Diuen que no cal, que la gent no vol ni té temps de llegir. Que n'hi ha prou que es donin per assabentats en grans titulars que de vegades no tenen gairebé res a veure amb el contingut dels articles.

I enfront de tot això calen setmanaris com PLAÇA GRAN, que ens interessin i ens motivin amb l'explicació i el plantejament d'aquells fets que ens afecten més immediatament, d'una forma més determinant, i per mitjà d'aquests esdeveniments diaris i constants i de la seva consideració arribarem a assolir i a configurar la nostra pròpia personalitat, la nostra pròpia identitat, les nostres pròpies solucions. I anirem a la riuada essent quelcom més que una xifra, tot i que aquesta xifra ens la pugui atorgar qualsevol estament o entitat que ens sembli important.

La pròpia identitat res no té dret a suplir-la, ni ningú de nosaltres pot cometre el greu pecat de renunciar-la.

I, evidentment, no vull pas que se'm pugui titllar de partidista. El que dic de PLAÇA GRAN ho dic també envers totes les publicacions d'aquestes característiques, surtin d'allà on sigui o les faci gent ben diversa. La tria d'unes o altres ja són elements de la pròpia identitat.

Enhorabona per la consolidació de PLAÇA GRAN, per totes les altres que existeixen i cal desitjar que cada dia proliferin més aquest tipus de publicacions.

Ferran Ariño i Barberà

PREU 2.500 Ptas.

TICKETS D'EXCLUSIVA RESERVA

Tel. 8700312

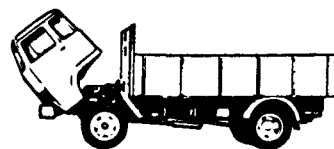
HOTEL EUROPA

DESPEDEIXI ELS ANYS 70 AMB NOSALTRES EN EL NOU SALÓ DE BANQUETS ASTORIA

Ebro el líder.

Para ser líder,
para poder ocupar el primer lugar
(y mantenerse en él)
se requieren cualidades superiores.
Es el caso de EBRO. El camión líder:
por su mayor rentabilidad,
por su bajo coste de explotación,
por su fabulosa red de

concesionarios en toda España,
por su economía de
entretenimiento, por su mayor
duración, por su seguridad...
EBRO, el líder. El de la cabina
abatible. Téngalo en cuenta en el
momento de la compra.
Al decidir el camión, su camión.

aVance con EBRO

el de la cabina abatible

CONCESIONARIO
OFICIAL

Fabricado por **Motor Ibérica, S.A.**

Auto Granollers / S.L.

Carretera Masnou-Granollers, km. 15,200

Teléfono 870 01 50 (3 líneas)

GRANOLLERS

Cuina

Els bolets

Sense cap mena de dubte, els ciutadans del Vallès Oriental som gent afortunada per diverses raons. Gaudim de clima agradable, estem situats a pocs quilòmetres del mar, a no massa distància per als esports d'hivern, tenim un paisatge variat, donat que les planes combinen amb les muntanyes sense arribar a ser feréstec.

Podem dir que la monotonia no se'ns dona en cap aspecte. És per aquestes raons i variants, ambientals, que tenim quantitat de productes que fan que la nostra cuina, sigui d'allò més variada. Penso que això ve a tomb, ara que és l'època dels bolets. Si us hi fixeu, sentireu dir que a tal o qual lloc, s'hi fan rovellons, o moixernons, o... Aquí, se'ns donen bé una gran gamma, de la qual seria difícil saber escollir i numerar, posant-los l'ordre pertinent. Des dels rosinyols, ous de reig, girboles, múrmules o rabassoles, tòfones, rovellons, pinatells, moixernons, etc. que podríem dir que componen la primera divisió, passant pels cama-secs, cames de perdiu, carlets, fredolics, mollerics, etc.

Donada la seva importància en l'elaboració de molts plats de la nostra cuina, seria injust, no fer-ne menció. La manera més clàssica de preparar-los, és amb all i julivert sigui a la planxa, fregits, o a la graella. Sempre cal amanir-los amb oli d'oliva. Poden preparar-se també amb pollastre, o conill. Cal que aquests, estiguin ja rostits a trossos; poseu-hi llavors els bolets i una bona picada all, julivert i ametlles torrades, que barrejareu amb un got de xerès. Deixar-ho al foc durant uns quinze minuts.

Altra manera de menjar-los és amb truita, una vegada fregits amb all i julivert, a foc baix durant un quart d'hora. La truita, feu-la amb mantega, en lloc d'oli. Podeu preparar rovellons en conserva per aperitiu; cal que siguin molt petits i si pot ser, de mida semblant.

Renteu-los bé de la terra que porten i col·loqueu-los en un pot, amb vinagre, sal i pebre. Han de quedar coberts pel vinagre. Els cama-secs l'igual que els moixernons, es poden fer assecat al sol, el temps que sigui necessari fins que no els queda aigua. Guardeu-los amb pots de vidre per a menjar, quan no n'és el temps. Una crema de cama-secs, sense anar més lluny, pot servir per a començar un excel·lent àpat. Quan estiguin nets, poseu-los en una cassola amb un tros de mantega i una mica d'oli, all, julivert i sal a gust. Passats uns deu minuts, (cal saber si estan ja a punt) poseu-hi farina com per fer una beixamel, quan comenci a agafar color, afegiu-hi aigua i vi blanc sec meitat i meitat, deixeu-ho bullir mitja hora llarga. En el moment de servir-ho, podeu afegir-hi crema de llet. Si no queda prou espessa la crema, s'hi

Religió

Silenci de Déu... Silenci sobre Déu

Hans Küng és un encara jove sacerdot suís professor de teologia a Alemanya i un dels intel·lectuals catòlics dels que més es parla. Té una memòria extraordinària, una erudició riquíssima... i una bona colla d'ajudants competents, ultra un pressupost en marcs gens escàs per a portar a terme les seves investigacions. És l'«enfant terrible» de l'església catòlica. No deixa fer tranquil·lament la digestió als «graves o sessudos homes» de la Lateranense i de la Cúria amb les seves agosarades tesis teològiques. Segons acaba de confessar, sort va tenir de Pau VI per a alliberar-se d'una excomunió que ningú no li assegura que no li caigui al damunt d'un dia a l'altre.

Del seu més recent llibre «¿Existe Dios?» se n'ha exhaurit la primera edició amb pocs dies i ja som a la segona. Un llibre molt gruixut i car: 1.400 ptes.!

Als creients ens omple de satisfacció que un dels nostres hagi escrit un llibre com aquest i que hagi tingut tant d'èxit com en tingué el seu llibre anterior, «Ser cristiano», també gruixut i car. Ens sentim legítimament orgullosos d'un home com ell, en els nostres rengles. Però si val a ser sincers, hem de confessar que, per a nosaltres, el tema «¿Existe Dios?» és irrellevant. El problema (si és problema) de l'existència de Déu, no és un problema ESPECÍFICAMENT cristià. Allò que hom vol dir amb la gastada frase de «creure en Déu» a penes ens toca; i la resposta afirmativa que s'hi sol donar, no fa ser cristià ningú. Si de cas, jueu, mahometà, etc. Seria hora que els pastors i catequistes no hi perdessin més temps i, per contra, que esmercessin les seves energies a parlar i a donar a conèixer el Crist, el gran desconegut... dels cristians!

Aquest problema (si problema hi ha), els cristians el tenim resolt, primer perquè, d'acord amb la sagrada escriptura: sabem i professem que «a Déu no l'ha

vist mai ningú» com a resultat lògic que «veure Déu és impossible sense morir»; segon perquè, sigui qui o què Déu, se'ns ha fet present i manifest en Jesucrist. I amb això en tenim prou, això ens omple de satisfacció i això és allò que governa la nostra vida. I això és allò que ens fa fer cristians: aquest Jesús el Crist «en el qual habita la plenitud de la divinitat».

I, vet-aquí que en el darrer número de la revista «El Ciervo», substànciosos com tots els números, el tema de Déu hi és tractat formant una deliciosa paradoxa. Cap a les darreres pàgines hi ha la recensió de l'esmentat llibre de Küng amb la crítica —favorable— corresponent; però en les pàgines anteriors hi ha la recensió d'un simposi sobre la conveniència o no de parlar de Déu, «Hermano, o callar o hablar de Dios, que en la casa de Teresa esta ciencia se profesa» és una advertència que hom pot llegir a una de les parets dels parladors dels monestirs de carmelites de la rigorosa observança. Però això és cabalment el que hom contesta o posa en quarantena en l'esmentat simposi. El ponent que inicia el debat, el professor Francisco Pérez Gutiérrez, l'acaba afirmant que cal plegar de parlar de Déu, perquè el Déu del qual fins ara hom ha parlat ser un Déu tan fals, tan idolàtric, que el millor que podem fer és no parlar-ne més. Els seus interlocutors, llevat d'un (si no m'erro) són del mateix parer.

Els cristians que, havent-se pres seriosament la seva condició de cristians, fan oració habitualment, es queixen sovint (qui dirà que no tenen una mica de raó?) dels llargs, penosos però a la llarga profitosos silencis de Déu. Potser sí que ara a l'església no li serà molt profitós un llarg, si bé penós, i amorós silenci sobre Déu!

J. Rovira Tenas

Masó

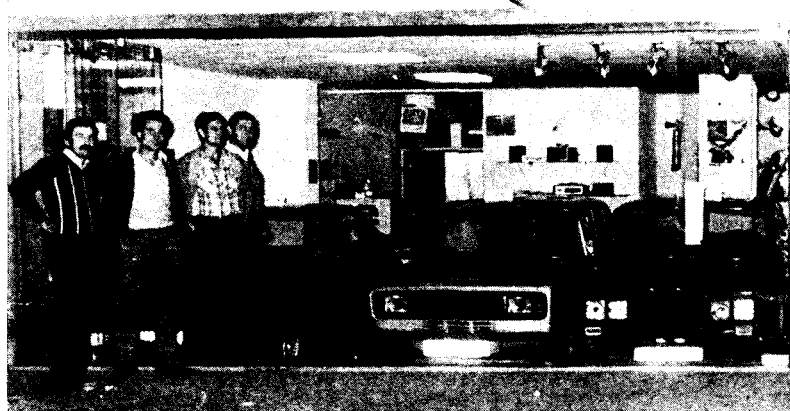
GRANOLLERS

Sastreria
Camiseria
Confecció
Plaça Pepinyà, 3
Telèfon 870 05 95

pot afegir Maizena (és important saber calcular la farina d'entrada per a no tenir de fer modificacions). Per a mi la preparació «reina» és la següent: ous remenats amb bolets. Fregiu pa després d'empapar-lo amb llet. Tingueu a punt els bolets fregits amb all i julivert; deixateu els ous com per truita i barre-

geu-los amb els bolets i un tros de mantega. Col·loqueu-ho tot en una paella i no pareu de remenar, fins que es comenci a prendre. No els deixeu coure massa. Col·loqueu-ho sobre els trossos de pa que hem fregit. Pot servir qualsevol classe de bolet.

Montserrat Ponsa i Tarrés

SEAT

132 Diesel
132
127
124-L
1430
1430
1430
124 Sport 1600
124 Sport 1800
127

B-CH
B-AV
B-AH
B-U
B-G
B-AN
B-CF
B-F
B-AM
B-BC

CITROEN

GS Club

CRHYSLER

180 Diesel

RENAULT

B-AB
B-CT

R-5
R-5
R-12 S
R-6
R-12
R-12 S
R-5 TS
R-12 TS
DKW

B-AL
B-AG
B-AZ
B-CP
B-I
B-AD
B-CP
B-BX
B-CH

MORRIS

Morris 1100

B-Z

FORD

Ford Taurus GXL
Ford Fiesta

B-AX
B-CU

OPEL EPOCA ideal para coleccionista

regals d'empresa

RIERA

Granollers, Anselm Clave, 8 i 16 Tel 870 03 22

S'ha anat fent gran

«Plaça Gran» ha complert un any. Des de les pàgines d'aquest número cadascú ho comentarà de la seva manera. Tinc por de repetir conceptes que hagin expressat altres companys, però no per això vull deixar de dir-hi la meva.

Quan van aparèixer, ja fa uns quants anys, els dos volums de la «Història de la Premsa Catalana» molts lectors es quedaren astorats de la vitalitat de la premsa a Catalunya al llarg dels anys. Ciutats, viles, pobles i poblets havien tingut, tenien o encara tenen alguna publicació periòdica. Aquest fet ha estat, en la nostra història cultural, un fogar la importància del qual és difícil de calibrar; però del que no es pot dubtar és de la seva eficàcia. Han estat, la major part d'aquestes publicacions, centres de controvèrsia, d'expressió diversa, d'estudis, de treballs, de problemes econòmics —no cal dir-ho!—, de contactes amb gent diversa, i un llarg etcètera que no s'acabaria mai. Molta gent ha après a escriure o a llegir en català en les revistes locals; i fins i tot n'han sortit escriptors o periodistes notables, tot i que en els pobles era difícil trobar algú que «s'atrevis» a col·laborar; llançar-se a escriure és una cosa que fa un cert respecte i hi juga molt un cert complex d'inferioritat; més abans que ara, certament.

El servei que han prestat, doncs, a Catalunya, és inestimable. N'hi ha hagut de totes mides, colors, ideologies, qualitats i caducitats. I sempre, em sembla que en això no dic cap disbarat, darrera cada una d'elles hi ha hagut un home; una persona infatigable que ha estat al peu del canó contínuament (escrivint, corregint galerades, compaginant, cercant publicitat, cercant col·laboradors, pagant deutes, etc.) fins que ha acabat la resistència i la revista s'ha mort; però

molt sovint, més tard o més d'hora, aquella llavor ha germinat i neix una nova publicació. No em direu que això no sigui un signe de la vitalitat d'un poble!

És una necessitat imperiosa —i ara més que abans— que les revistes siguin el fruit d'un equip de treball. Així va essent, tot i que els equips és freqüent que es quedin reduïts a massa poques persones; però s'ha començat aquest nou camí que també permetrà segurament una continuïtat més llarga.

Em plau recordar un primer intent que féu Òmnium Cultural, en plena època franquista encara, de reunir a casa seva el màxim nombre possible de representants de revistes comarcals en una jornada de treball. Jo, en aquells temps i a través del «FULL» de La Garriga, del qual tenia cura, feia intercanvi amb diverses publicacions comarcals, que rebia periòdicament (sempre que sortien). Dis-sortadament, aquella reunió, un cop tots els assistents a Barcelona un diumenge al matí, amb gent fins i tot de les Illes i del País Valencià, s'hagué de suspendre per motius polítics. Uns quants naufrags, bastants dintre de tot i malgrat l'enrabiada i la indignació, van anar a dinar junts i encara hi hagué en la sobretaula un llarg col·loqui informatiu. Però la feina que pensava estructurar-se (possibilitats de contactes periòdics, de serveis comuns, de vertebració, etc.) se'n va anar tot a l'aigua.

Cada revista, i estic parlant de la incabable postguerra franquista, tenia normalment el seu paraigua, sense el qual no hauria pas pogut existir; quasi bé sempre el més invulnerable era el clerical. El paper que en aquest sentit jugà l'Església a Catalunya fou molt important. I a través d'aquestes activitats s'organit-

zaven classes de llengua catalana, estudis d'història, etc.

Actualment a Catalunya comptem amb algunes revistes que han superat l'època crítica —«Presència» n'és un cas exemplar— mantenint un alt nivell de professionalitat, i n'han nascut d'altres que semblen seguir un bon camí per ara; ens podem referir a «Regió 7» (del Bages, Berguedà i Solsonès) i del «Nou/Nou» d'Osona i el Ripollès. Però al marge d'aquestes més grans, que tenen un àmbit comarcal o intercomarcal, la vida del «plankton» de les petites publicacions continua essent un planter important, i àdhuc imprescindible.

«Plaça Gran» comença una nova singularitat a partir de la celebració del seu aniversari. I convé no oblidar que és un setmanari, la qual cosa lliga molt més els responsables a una tasca cansada, inajornable i molt poc agrada. No m'agrada fer de profeta, i menys de profeta pessimista, però un dia o altre vindran maltempsades i crisis com hi ha hagut a totes les revistes i les activitats humanes. Però les podem reduir al mínim, si volem.

Va, doncs! Ajudem-hi tots una mica: escrivint, comprant-la, llegint-la, comentant-la, criticant-la, fent-ne propaganda, anunciant-hi..., però sobretot el que no podem fer —ni en això ni en res que es refereixi a Catalunya— és ésser-hi indiferents. Per aquest camí de col·laboració, en la manera que sigui, voldria que arribés a ser la revista que el Vallès Oriental necessita: oberta, catalana, dinàmica, infatigable al servei del nostre poble.

El meu horòscop particular voldria que fos aquest... i que no fallés.

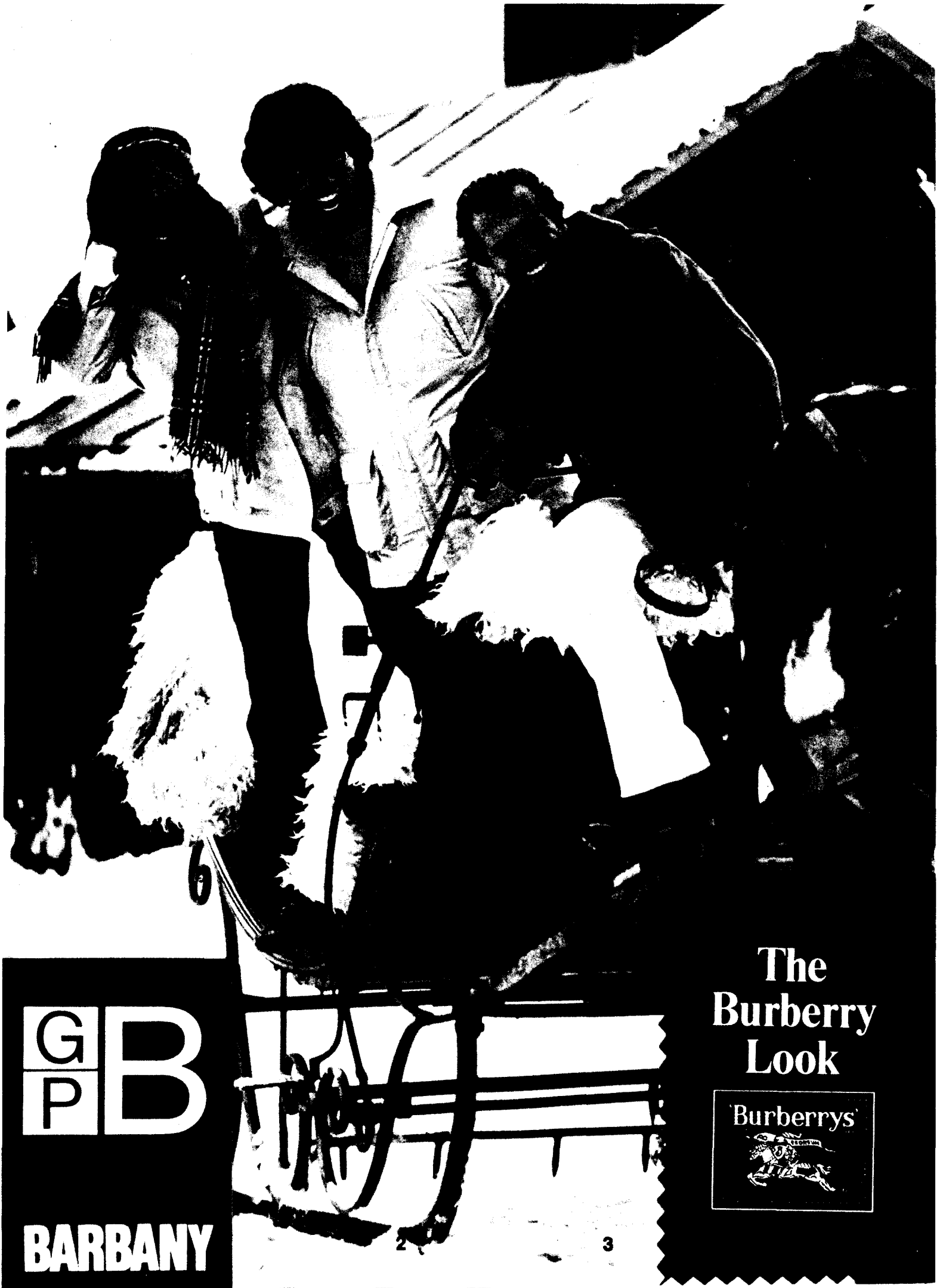
Martí Sunyol i Genís

GARCIA CUEVAS
JOIER

Llistes de Boda ■ Regals d'Empresa

Santa Anna, 2 Telèfon 870 04 85 Granollers

GB
PB

BARBANY

The
Burberry
Look

Burberrys

Dimarts, 1 de Gener 1980, tarda a les 4, Recepció SS. MM. els Reis d'Orient

La vista és la que treballa

Avui parlarem un xic de l'ús de la preposició *de*.

És evident que la influència del castellà ha produït també perturbacions en l'ús d'aquesta preposició. Així, en lloc de les expressions *davant la taula, darrera l'era, damunt el prestatge*, etc., hom diu i escriu correntment *davant de la casa, darrera de l'era, damunt del prestatge*, etc., més acostades que no pas aquelles a les expressions castellanques corresponents: *delante de la mesa, detrás de la era, encima del estante*, etc.

En canvi, sovintament, tendim a ometre *de* en aquells casos en què el castellà prescindeix d'aquesta preposició. Així, el català escrit a penes usa expressions com *tant de treball, molt de vi*, etc., a les quals prefereix *tant treball, molt vi*, etc., perquè en castellà es diu i s'escriu *tanto trabajo, mucho vino*.

També defugim d'usar *de* davant els infinitius emprats com a complements directes o com a subjectes en frases com *decidiren d'anar-hi, m'agradaria de veure-les*, que solem substituir per *decidiren anar-hi, m'agradaria veure-les* (en castellà, *decidieron ir allí, me gustaría verlas*).

Convé, doncs, no subordinar l'ús de la preposició *de* a les normes castellanques en aquests casos en què la llengua parlada vacilla. S'imposa, per tant, estudiar a fons la sintaxi catalana i bandejar, tant com sigui possible, la influència del castellà en la construcció de les nostres frases.

Cal tenir en compte que els dos idiomes —per cert, tots dos molt bells i rics en lèxic— tenen unes normes pròpies i no poden interferir-se.

Comprenem que la coexistència d'ambdues llengües fa bastant difícil saber com i quan cal utilitzar certs mots i certes construccions gramaticals. Però això ens hauria de servir d'esperó per tal d'imposar-nos l'obligació d'estudiar la nostra llengua, a fi i efecte de saber usar-la amb tota propietat.

Ara que, a molts llocs —i naturalment, a casa nostra— es fan classes i cursos de català, creiem sincerament que caldria aprofitar aquesta avinentesa per tal d'aprofundir en l'estudi de la nostra par-

PlaçaGran
Publicació
Granollera

Subscriuiu-vos-hi!

GLOSES

La nostra carretera

Ja fa més de cinquanta anys que vam escriure a «La Gralla»: «Granollers progressa a rampells, a batzegades...» donant entenent que altrament passava llargues temporades sense moure's d'una creixença més acompassada i cautelosa, Ara ja no gosariem repetir la mateixa cosa. Ara ens sembla que més aviat el seu progrés és constant i incontenible, malgrat la crisi evident que pateix tot el país a l'uniforme compàs del desmillorament de l'economia mundial.

En l'ordre concret de la nostra Carretera —que segons Jordi Baulies és l'aparador de la ciutat— constatem aquest sobrepuig constant i agosarat, ben lluny de suscitar en nosaltres cap impressió miserosa. Obren botigues noves, francament sumptuoses, on són oferts els objectes més cobejables —i més cars, com cal— que bé deuen tenir un bon acolliment puix que no desapareixen pas aquests establiments, sinó que més aviat arreen en el nostre paisatge urbà.

També els vells comerços milloren llur aspecte a to amb la moda que gaudeix de més prestigi a cada moment, i sembla com si s'establís una febrosa competència entre els botiguers per tal de presentar els seus articles amb una magnificència que fa venir ganes de comprar al ciutadà més gasiu, fins allò de què no sent cap mena de necessitat.

Mireu-la bé, la nostra empolainada Carretera. I, sobretot, quan parleu amb un barceloní desconegut, no us oblideu pas de fer venir bé la conversa per poder dir que sou de Granollers. Ja veureu quin elogi més falaguer no deixarà de sortir de la seva boca.

La Carretera, la nostra columna vertebral, deixa parats els ciutadans de la capital catalana que la travessen, camí de la muntanya un dissabte qualsevol, quan els llums encesos dels nostres esplendorosos establiments rutilen dins la naixent foscor d'un capvespre tardorenc.

XIXU

la, aquesta llengua que, com digué Bonaventura Aribau, «*llengua a mos sentits més doçça que la mel*».

Remarquem, ara, algunes errades observades al nostre número anterior.

Pàg. 3. = *PERVINDRE*. = El verb «*vin-dre*» no està admès, si bé s'usa en algunes contrades de Catalunya. Per tant, el compost també és inexistent. Com que l'articulista volia referir-se al futur, calia haver escrit *esdevenidor*.

FELICITEM A LA POLICIA. = Cal suprimir la preposició *a*: *felicitem la policia*.

Pàg. 4. = *ILEGALS*. = Cal escriure *illegals* (vegi's nostre número anterior). *AL QUE CONSTA*. = Calia posar *a allò que consta*.

Pàg. 5. = *VARIES COSES*. = Ens plauria més *diverses* o *diferents coses*. Mestre Fabra quan defineix el mot *vari* ens diu: «que es mostra diferent d'un temps a un altre, mudable. Així, *humors varis*».

OMPLENA. = S'ha de posar *emplenà* o bé *omplí* (vegi's número 17).

APRETAT. = Tornem a repetir que *en català no s'apreta res*. (vegi's número 8).

I, per avui, prou. Gràcies per la vostra atenció.

R. M. C.

font

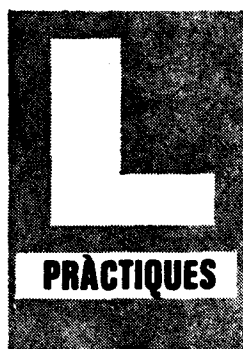
**JOIERIA ■ RELLOTGERIA
TROFEUS ESPORTIUS**

**Carrer Clavé, 57
Telèfon 870 13 80
GRANOLLERS**

CALÇAT INFANTIL I JUVENIL

ANSELM CLAVÉ 46
GRANOLLERS
TELÉFON 8708560

Centre de Formació
de Conductors
SCALEXTRIC

Vostè necessita el Carnet

Benvingut
al permís de conduir
Aconseguiu-lo
sense esforç i pagueu-lo
sense problemes

PREUS POPULARS

Roger de Flor, 57 - Passeig Colon, 29
Telèfon 870 66 16
GRANOLLERS

ellams
Duplicator C.º, S. A.

Fundada en 1917

Màquines Multicopistes
Gravadors Electrònics de Clixés
Guillotines
Clixés Multicopista
Tipus Mecanogràfic i Electrònic
Tintes Multicopista
Tipus Emulsió i Oil
Corrector Clixés
Estolgs Estyletes per a dibuix clixés
Planxes per Offset

IMPORTANT: Totes les màquines i accessoris oferts
en aquesta llista, són exclusivament importats del Japó

Distribuidor Oficial i Servet Tècnic

Llibreria Carbó

A. Clavé, 36 - Telèfon 870 04 32

Esports

Atletisme

El llençament de javelina, que aquest any també ha sofert variació per millorar, s'ha augmentat més del doble amb els 46 anys d'atletisme local; des del primer llençament oficial, 29.20 m. d'en Jaume Riera, als 66.60 m. d'en Salvador Primo.

Solament hi han intervingut 5 atletes, amb una variació de llençament impressionants. La javelina sempre ha estat un artefacte molt delicat; abans eren de freixa i quan queien sobre terreny dur, sense herba, es trencaven molt fàcilment, motiu pel qual quasi-bé mai no ens hi podiem entrenar, després serien d'acer i actualment d'alumini i compensades per la distància que pots aconseguir, la qual cosa fa que quan cauen malament no es trenquin, però sí que es desequilibria, això fa que siguin molts personals i sàpiga greu deixar-les, tot i que és obligatori durant els festivals. Sempre han estat molt cares.

En Gómez va arribar a ser el més tècnic, probablement per fer-la en exclusiva, a diferència d'en Clavero i en Primo que dominen moltes altres proves, tot i que tots tres són molt semblants de constitució: en Clavero, 1m. i 71'5 cm., i 88 qui-

los; en Primo, 1 m. i 68 cm., i 76 quilos; i en Gómez, 1 m. i 65 cm., i 72 quilos; tots molt ràpids i musculats.

Javelines de fusta

Jaume Riera	29.20	18-6-33
" "	32.20	9-4-34
Salvador Aranda	33.02	28-5-34
Jaume Riera	36.22	16-4-35
" "	37.58	20-5-35
Manuel Clavero	38.46	23-3-47
" "	41.42	6-4-47
" "	41.56	18-5-47
" "	43.32	1-6-47
" "	45.40	15-6-47
" "	45.42	19-7-47
" "	46.14	26-7-47
" "	47.36	7-9-47
" "	47.64	23-5-48
" "	48.82	19-9-48
" "	49.20	27-2-49
" "	49.68	20-3-49
" "	52.92	18-3-51

Javelines metàl·liques

Francesc Gómez	53.78	12- 7-69
" "	53.86	27- 9-70
" "	54.48	4-10-70
" "	56.54	18- 4-71
" "	57.82	17- 6-72
" "	60.52	1-10-72
Salvador Primo	61.32	27- 8-78

" "	61.96	25- 2-79
" "	63.58	22- 4-79
" "	66.22	22- 7-79
" "	66.20	8- 9-79

C-II

Bàsquet juvenil femení

Areslux-Granollers, 25

U. D. Vic, 56

Areslux: Ferrero-Nuri (2); Guirado-Maymó (2); Cantos (10). Equip inicial. Ibáñez (4); Marta (2); Ninou (2); Menchu (4) i Farrés.

U. D. Vic: Domínguez (9); Maclá (5); Alemany (6); Pou (15); Erra (2); Vilaró-Terradellas-Cunill (4); Baldira (4); Guiteras (11); Panadell (2) i Soler (2).

A pesar del resultat, hem de felicitar les pupilles d'en Juanjo, ja que hem de tenir en compte que avui jugaven amb el millor equip del Campionat. Comença a donar fruit la tasca d'en Juanjo, si segueix amb aquesta línia farà un equip capaç d'enfrontar-se amb èxit amb els millors equips de Catalunya. prova és que en la passada jornada aconseguiren una victòria a la pista de Casanova, de Barcelona, per 21-36.

Construccions

BARÓ S. A.

Pisos centrals a Granollers

Plaça Perpinyà, 23-25

Carrer J. Umbert, 84

Comparta la chispa de la vida:
buenos amigos, buena comida...
Refresque su paladar con el sabor
de Coca-Cola bien fría.

La chispa de la vida

Orfeó Català

L'Orfeó Català fou fundat l'any 1891 per Lluís Millet (1867-1941) i Amadeu Vives (1871-1932). Fruit de l'impuls vital generat per l'Exposició Universal del 1888, la nova corporació responia de ple a les coordenades estètiques, socials i culturals del moment de la seva naixença.

Format de primer per vint cantaires, n'augmentava progressivament el nombre, i enriqueix les possibilitats inicials amb la incorporació d'una secció de nois (1895) i de veus femenines (1896). I la inquietud renovadora de la jove agrupació s'explicitava amb la gradual incorporació d'una programació insòlita en la Barcelona finisecular: Palestrina, Victoria, Morales, Jannequin, Brudieu, Josquin des Pres, Lassus, Wagner, Grieg, Franck, etc. (a més de la constant difusió del cançoner popular), fins a culminar el 1900 amb la primera audició de la «Novena Simfonia» de Beethoven.

Aquestes dues línies han configurat tothora la trajectòria de l'Orfeó Català: l'arrelament al patrimoni popular i l'obertura a la universalitat (Bach: Magnificat, Passió segons St. Mateu, Missa en si menor, Oratori de Nadal, Motets i Cantates; Beethoven: Novena Simfonia, Missa Solemnis; Berlioz: Requiem; Brahms: Cant del destí; Fauré: Requiem; Franck: Les Beatituds; Gounod: Galia; Haydn: Les Estacions; Mahler: Segona Simfonia; Mendelssohn: Elias; Poulenc: Stabat Mater; Schutz: Magnificat; Verdi: Requiem; Vivaldi: Magnificat; Wagner: fragments corals de les òperes principals) al costat de les obres dels compositors catalans, tant «a cappella» com simfónico-corals (Blancafort: Verge Maria; Casals: El Pessebre; J. Lamote de Grignon: La nit de Nadal; Monsalvatge: Cant espiritual; Pedrell: Glossa), etc.

Lluís Millet dirigí el cor fins a la seva mort. El succeí el seu fidel deixeble Francesc Pujol (1878-1945) sobre el qual recaigué la dura responsabilitat en uns moments particularment difícils per a l'entitat, a causa de les circumstàncies derivades de la represió de la postguerra. A la seva mort, fou nomenat director Lluís M. Millet (1906) el qual, durant 31 anys, aportà un constant esforç per mantenir i créixer el dens patrimoni artístic de la institució; el març de 1977, en deixar voluntàriament la direcció artística, Lluís M. Millet fou nomenat director honorari. El succeí el seu fill, Lluís Millet i Loras (1939), l'actual director.

La projecció de l'Orfeó Català ha estat constant i permanent. Ultra la reiterada presència a totes les comarques catalanes, s'ha fet també present als principals nuclis musicals peninsulars (Madrid, Pamplona, San Sebastián, Sevilla, Toledo, València, Zaragoza) i europeus (L'Alguer, Assís, Càller, Florència, Ginebra, Londres, Marsella, Montpeller, Niça, París, Perpinyà, Roma, Sant Miquel de Cuixà, Toulouse); darrerament (setembre-octubre 1979) ha efectuat diversos concerts a Itàlia (Roma, Volterra, Cenina).

A més de la seva específica comesa musical, la transcendència de l'Orfeó Català s'ha concretat en múltiples realitzacions, com la construcció del Palau de la Música Catalana (1905-1908) —centre de la vida musical barcelonina i catalana en general—, les Festes de la Música Catalana (nou edicions entre 1904 i 1922), la publicació de la Revista Musical Catalana (1904-1936), la formació d'un importantíssim arxiu de manuscrits i partitures —amb peces úniques de valor excepcional—, l'organització dels concursos Eusebi Patxot i Concepció Rabell, o la gestió i direcció de l'Obra del Cançoner Popular de Catalunya (1921-1936); tot això, sense oblidar la constant tasca pedagògica, que als nostres dies ha pres un particular relleu i increment.

Els vuitanta-vuit anys d'existència de l'Orfeó Català han estat un fet transcendent per a la cultura catalana, que hi ha tingut —i hi té— un dels puntals bàsics i essencials.

Jardineria

Temps de poda

Ara és bon temps per arranjar alguna branca de roser que al seu dia no vam podar, però cal que tinguem clar que el millor moment per fer-ho pel roser d'emparrar, són els mesos de Juny i Juliol. Fins ara es donava per vàlid que el millor temps era al final d'any, doncs no, ara s'admet aquesta variació, al igual que les hortensies.

Aquest any els rosers han fet poques flors i en molts jardins han abundat les mutacions o esports; la curiositat d'alguns afeccionats ens ha fet moure perquè passaven aquests fenòmens, crec que és normal però no freqüent. Jo he vist en un roser tres roses completament diferents de la seva original i d'això se'n diu, un esport o mutació, també se'n podria dir una rosa nova, ja que si injectem aquesta varietat tenim una altre classe de rosa, la que podríem, suposo, batejar amb el nostre nom.

Els rosers d'emparrar volen suports i estar ben agafats allà on vulgueu inclinar-los, tingueu en compte però que com més horitzontals millor us brotaran més esplèndida florida.

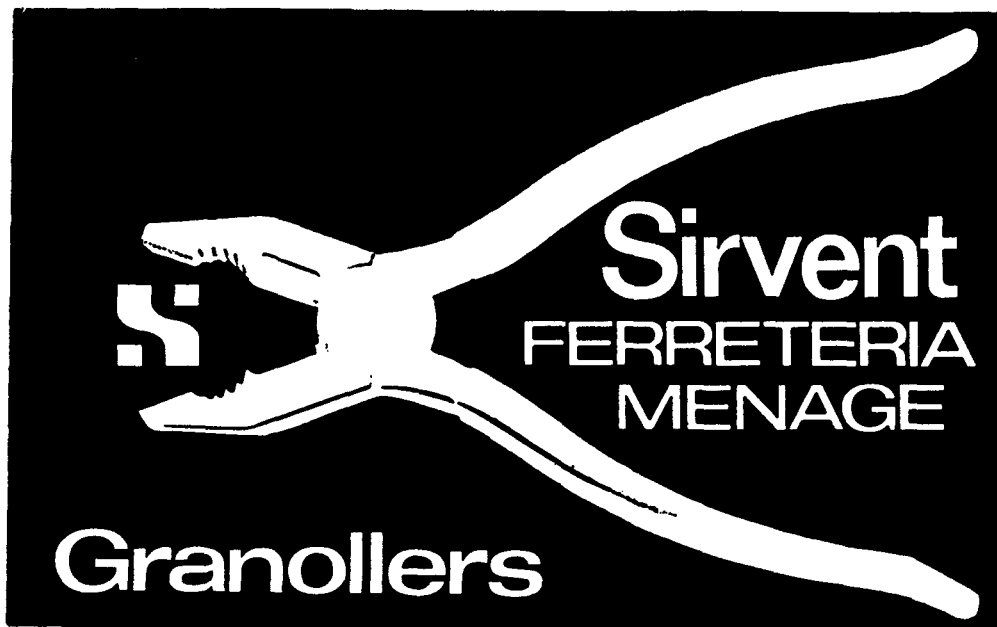
La poda dels rosers baixos, o de matoll, és bo fer-la a finals d'any ja que d'aquesta manera assegurem les roses per Sant Jordi.

Una manera de rejuvenir els rosers és procurant alliberar-los de les branques velles, ho sigui les rugoses i de color amarronat i deixar-los-hi els brots joves i verdosos, però no massa brancatge, tota vegada que la importància de la seva poda repercutirà en la bellesa de les seves flors.

Cal adobar-los amb nitrat potàsic, sulfat de manganès, fósfor, compostos 15-15-15 i al sortir els primers brots, si observeu que el pulgó apareix sulfateu amb sofre pols. No els deixeu malurar, que una rosa per ésser completament bella cal que tingui el tronc i fullatge perfectes.

L'aplicació dels adobs s'ha de distanciar en espais de deu o quinze dies. Els rosers nous que compreu tenen que estar molt ben colgats, amb bona terra i el millor temps per comprar-los és d'ara fins a darrer de febrer, ja que en aquests mesos es poden comprar a arrel nua, tenint en compte que siguin de tronc tendre. Deixeu-me que en recomani tres, que són VIRGO (blanc) LANDRA (groc) i LUDMILLA (lila).

Montserrat Dalmau

Handbol

Sant Antoni fou més rival del previst

Amb més treball del previst el Granollers guanyà al Sant Antoni de Pamplona. Possiblement la bona actuació de l'equip visitant fou motivada per la dolenta actuació dels locals principalment en defensa, ja que es pot dir que no van defensar res. A l'atac estigueren discrets i amb poca fortuna ja que es feren dotze pals i a més es fallaren tres penals.

La nota positiva de la jornada estigué

a càrrec de Juli López La-Orden, qui va reparèixer després de ser operat de menisc recuperant-se, així, al capità que, com es lògic, tot l'equip havia de notar.

Si el Granollers vol continuar en el grup davant de la taula de classificació, haurà d'aconseguir un resultat positiu a la pista del Jaén, no deixant-se influenciar pel públic ni per coincidir amb la Jornada d'Andalúcia del mateix dia del partit. Els granollerins jugant com ens té acostumats no pot perdre, si és així continuarem aspirant al títol com els gran d'avui, del Handbol nacional.

FITXA TÈCNICA:

Granollers: Cid, Farreras, Ventura (2, 1 p.); Ariño (5, 1 p.); Company (6, 1 p.); Castillo, Alcántara (2); Prat; Picón (4, 2 p.); Alvarez (1); Puig (6); La Orden (1).

Sant Antoni: Benzua, Goñi, Durfu, González (1 p.); Pérez (2); Beguiristain (1); Rico (1); Murraiz (4); Escobosa (4); Milán (3); Sánchez (9, 5 p.); Casteli.

Arbitres: L'arbitratge a càrrec dels col·legiats guipuscoans Berriri i Azurmendi, fou discret.

Marcador: 4-2 (als 5 minuts), 5-2 als 10; 10-6 als 20; 14-12 als 30; 20-15 als 40; 24-20 als 50; 27-24 als 60.

Miquel Maymó

Automóviles Gerona

C/. Gerona, 297 - Teléfono 870 25 18 - GRANOLLERS

**Le valoramos
su coche usado
al precio más justo**

even

FORJATS-CERÀMIQUES-SANITARI

Exposició i Oficines:

Roger de Flor, 47, 49 i 51 baixos

Tel. 870 44 58/62 - GRANOLLERS

CODINACH

Plaça de la Porxada, 8

Plaça de les Olles, 1

Tel. 870 29 44 - GRANOLLERS

Assegurances

Cinema

Panorama bastant trist

Aquesta setmana el panorama és altra vegada bastant trist. Et fan treure totes les ganes de comentar res. L'Emmanuelle-Gemser ha viatjat des de la terra dels negres fins al Mundial. «Emmanuelle y los últimos caníbales» és el títol. Ja us podeu imaginar de què va. El complement és una de Laura Antonelli i l'Agostina Belli dirigida per en Lucio Fulci: «A su Excelencia le gustan las mujeres», però compte, és de l'any 1971.

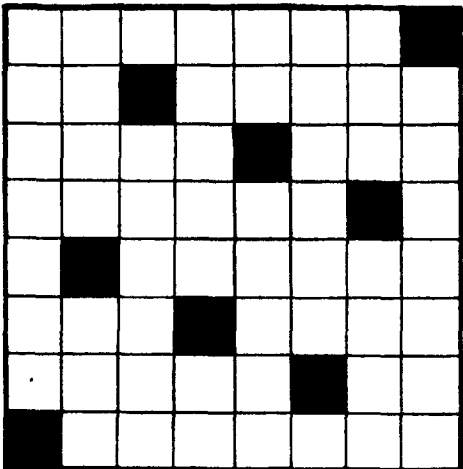
A l'Àstòria, un altre sub-producte «S» i «Gritar al diablo» d'en Peter Hunt, interpretada per en Roger Moore i en Lee Marvin. La música és d'en Maurice Jarre i es dona la casualitat que aquest film ja s'havia projectat al Majèstic l'any passat.

Al Majèstic hi ha dues pel·lícules d'aventures i bastant curioses. Una és «Pánico a 40.000 pies» d'en Robert Butler. Recordeu la saga dels «Aeropuertos?», doncs quelcom així és aquest «Pánico...». Els intèrprets són una mica rancis: Don Meredith, Ray Milland, Broderick Crawford i David Jansen i el resultat no és pas gaire brillant. I seguint

amb aquesta mania de fer pel·lícules aprofitant l'èxit d'altres, podem veure «Galaxias año 2000» (no us sona aquest títol?). El director és en Jun Fakuda, per tant és japonesa. Peoners en fer cinema de ciència-ficció (jo recordo de petit veure un Superman amb ulls de menjar llimones i al Canigó la tira de Godzillès fan servir una sèrie de trucatges d'allò més infantils i això encara es troba a l'any 1977.

Al Principal una reposició. «Soldado azul» d'en Ralph Nelson (1970). En els «westerns» hi ha els bons i els dolents i aquests darrers poden ser els «cuatros», «el truhán», etc. i els «indios». Més tard varen veure que això potser no era del tot exacte, els papers es varen canviar i els «indios» es convertiren en els bons. El mèrit de «Soldado azul», a part de la seva correcta realització, és l'haver estat una de les primeres pel·lícules en defensar-los i mostrar les «masacres» de què va ésser objecte aquest poble. El motiu de la reposició?: projectar-la en versió íntegra. La protagonista és la Candice Bergen. Bufl
Jaume Ortuño

Mots encreuats - 43 • Quico

HORIZONTALS

1. Duen que no toca mal. — 2. Lliga Revolucionària..... Dame, capital de París. — 3.

Quantitat de primaveres d'una persona. De la punta del dit gros a la punta del dit xic. — 4. Pupilla de l'ull. Punt cardinal. — 5. Mil·lèsima de Quilo. Costa molt d'aconseguir-ne un. — 6. Un castellà. L'Einstein ho era. — 7. Brisa. Udol del llop. — 8. Calapàndries, encostipats.

VERTICALS

1. Hi ha qui la té molt llarga. — 2. Planta gramínia. Antic projectador de cinema. — 3. Temps. Peça de ferro per fermar els vaixells. — 4. Que no li falta cap tros. «Educación y Descanso». — 5. Lletra grega. Cap. — 6. Al revés, acomodi una cosa per un nou ús. Resistència. — 7. En aquest moment. Nom rus. — 8. Sensible, sentimental.

SOLUCIÓ AL NÚM. ANTERIOR

H.: 1. Jubilat. — 2. Ol. Núria. — 3. mlaS. Toc. — 4. Esteve. R — 5 I. Ocasión. — 6. Nul. Carm. — 7. lmita. Al. — 8. Opereta.
V.: 1. Jomeini. — 2. Ulls. úmo. — 3. B. atolIP. — 4. Insec. te. — 5. Lu. Vacar. — 6. Artesà. E. — 7. Tió. Irat. — 8. Acromia.

LLIBRERIA MONTSENY

Tarafa, 2 - Tel. 870 48 42
darrera Cinema Majestic

Llibres de text

Batxillerat ● E. G. B.

i Formació Professional

bassa

llenceria
brodats

Plaça dels Cabrits, 1
Tel. 870 02 13
GRANOLLERS

Agenda

Cinema

ASTORIA

Experiencia sexual en Suecia
Gritar al diablo

MAJESTIC

Pánico a 40 000 pies
Galaxia año 2 000

MUNDIAL

Emanuelle y los últimos caníbales
A su excelencia le gustan las mujeres

PRINCIPAL

Soldado azul

Exposicions

Museu de Granollers
Ermengol Vinya
25 Anys després

Sala Sant Jordi de la
Caixa d'Estalvis de Catalunya
Jordi Gendra
Aquarel·les

A B, Galeria d'Art
Sala A
cinc espais - cinc artistes
Sala B
Erwin Bechtold

Futbol

Dissabte, 1
Tarda, a les 4 - Alevins
Granollers B - Sant Feliu

Diumenge, 2
Matí, a les 9 - Alevins
Granollers A - Sant Gervasi

A les 10 - Juvenil
Granollers B - O. La Garriga
A les 3'30 - Regional Preferent
Granollers - C. E. Mataró

Handbol

Dissabte, 1
A les 18,45 - Juvenil Grup A
La Garriga - Granollers

A les 20
Campionat Provin 1ª Categoria
La Garriga - Granollers

A les 21,30
Campionat Juvenil 1ª Categoria
Padre Mañanet - Granollers

Concert

Dissabte, 1 de desembre

A les deu del vespre

a l'Església Parroquial de Sant Esteve de Granollers

Orfeó Català

Cinema

Dilluns, 3 de desembre

Estrena del film retall de la nostra Història

COMPANYS, Procés a Catalunya

A dos quarts de deu del vespre, en el

Cinema Majèstic

Sopar Popular

A La Sila

Divendres, 7 de desembre

A dos quarts de deu del vespre

Concessió de la Primera «Granota» de

PlaçaGran

Ens acompanyarà Josep Pla i diverses personalitats de les Lletres, de les Arts, de la Ciència, de l'Esport

Música de Jazz

Ramon Farran i el seu sextet

Per comanda de tiquets: Telèfons 870 05 73 - 870 06 51 - 870 02 48

PREU TIQUET: 750 PTES.

Dies 1-3 i 7 desembre '79

Primer aniversari de

PlaçaGran

Publicació
Granollerina

Plaça Gran

Publicació
Granollerina

Dilluns, 3 de desembre del 1979

COMPANYS, Procés a Catalunya

Acompanyat d'Andreu i Abelló i del President del Consell General Basc, LLUÍS COMPANYS passa la frontera francesa en acabar la guerra civil. Per al president de la Generalitat catalana comença així un penós exili, mitigat només per la fidel companyia de Carme Ballester i el record del seu fill malalt en un hospital.

A la França ocupada pels alemanys, els agents franquistes intenten de capturar els exiliats republicans «perillosos» i retornar-los a Espanya. Amb l'ajut de les forces nazis, aconseguixen el domicili de Companys. El President es detingut i interrogat a la presó de la Santé i més tard enviat clandestinament a Madrid sense que ningú no pugui evitar-ho. Després d'un dur interrogatori, Companys és enviat a Barcelona, al castell de Montjuïc, per a ésser jutjat. Mentre a la ciutat s'està reorganitzant la resistència contra el feixisme, LLUÍS COMPANYS és jutjat per un tribunal militar i condemnat a mort. En el seu vergonyós procés i el posterior afusellament als fossars de Montjuïc, s'inscriu un procés a Catalunya i a les seves llibertats democràtiques.

Fitxa artística:

LUIS IRIONDO Lluís Companys i Jover
MARTA ANGELAT Angela
MONTSERRAT CARULLA . . . Ramona Companys
XAVIER ELORRIAGA Fortuny
PAU GARSABALL Miquel
AGUSTIN GONZALEZ Membre del Consell Militar
ALFRED LUCHETTI Comandant Urrutia
CARLOS LUCENA President del Consell Militar
MARTA MAY Carme Ballester
BIEL MOLL Urraca Pastor
OVIDI MONTLLOR Jordi
JORDI SERRAT Capità Colubi

Fitxa tècnica:

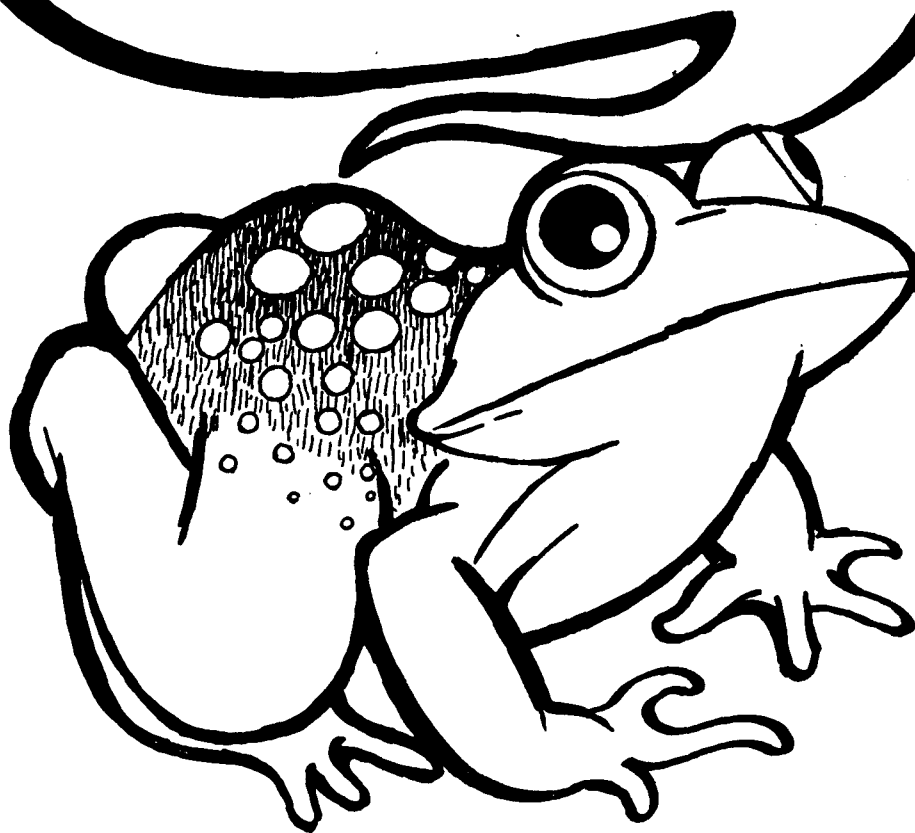
Director JOSEP M.º FORN
Productor executiu J. A. PEREZ GINER
Guió i diàlegs J. M.º FORN i A. FREIXAS
Fotografia (Eastmancolor) . . CECILIO PANIAGUA
Decoració i ambientació . . . JOSEP M.º ESPADA i JOSEP
M.º SEGARRA
Director de producció JOSEP FERRET
Muntatge EMILIO RODRIGUEZ
Una producció PRODUCCIONES ZETA, S.A.
LA LLANTERNA FILMS
P. C. TEIDE

CINEMA MAJESTIC

SOPAR DE LA GRANOTA

Divendres 7 de desembre del 1979

a «La Sila»

primer aniversari de

Plaça Gran

Publicació
Granollerina
